

השוטר

1. חוץ, יום, כביש מטפס במעלה הרי ירושלים.

אדמה פרושה ורחבת ידיים. כביש אספלט עולה במעלה הר תלול. חמישה גברים רוכבי אופניים מעפילים, זה אחר זה במעלה ההר. פניהם מכווצות, מאדימות מהמאמץ בעוד הם מדווחים. הם מגיעים אל הפסגה. למטה נשקף העמק, גבעות, עיר יהודית, כפר ערבי.

אחד הגברים

זאת הארץ הכי יפה בעולם.

הם פושטים את קסדות הרוכבים שלהם, פניהם נגלות. חמישה גברים, בערך בני שלושים, כולם חסונים, שזופים, רק החמישי, חיוור וגרומ, ושערו הקצוץ דליל. אחד, ירון, שיערו שחור קצר, פניו קשות, פוסע צעד קדימה, כפות ידיו עוטפות את פיו, ושואג אל העמק את שמו:

ירון

י-ר-ו-ן

הוא נהנה לשמוע את קולו המדהד

ירון

י-ר-ו-ן

האחרים מחקים אותו, זה אחר זה הם צועקים

דני

ד-נ-י

שלומי

ש-ל-ו-מי

אריאל (החיוור והגרומ)

א-ר-י-אל

אמיר

א-מי-ר... (ושוב) א-מי-ר

אחרי שגמרו להתענג על ההד הם מתיישבים על אבן. דני מוציא בקבוק מים. **אריאל**, דליל השיער, משתעל. **דני** מעביר את הבקבוק ל**ירון** שמעביר אותו ל**אריאל** שלוגם ומעביר חזרה ל**ירון** שנותן ל**דני** שמעביר ל**אמיר** שנמצא בקצה השני, ששותה, ומעביר ל**שלומי** ששותה גם הוא, ומשם ל**דני** שלוגם ומעביר ל**ירון** ששואל

ירון

כולם שתו?

אריאל, שלומי, אמיר ודני (ביחד)

כן

ירון

מישהו צמא?

אריאל, שלומי, אמיר ודני (ביחד)

לא

ירון גומע את המים בלגימה. הם מביטים למטה אל העמק.

2. חוץ, יום, תחתית העמק שבמורד ההר

החמישה מעמיסים את האופניים בתא המטען של רכב שטח אפור.

3. פנים-חוץ, יום, בתוך הרכב

חמשת הגברים יושבים ברכב. **דני** נוהג, **שלומי** לידו, ו**אמיר**, **אריאל** ו**ירון** יושבים מאחור. האוטו מיטלטל וראשיהם קופצים מצד לצד עם כל טלטול. **ירון** יושב ליד **אריאל** ומעסה את רקותיו של **אריאל**

אריאל

כואב לי מבפנים

הוא מתכופף קדימה כבוחן את עצמו במראה

אריאל

אני אוהב את השיער שלי.

אמיר מרים את ידו ונוגע באצבעותיו בשיער של **אריאל**.

דני

(בקול רך) יצמח לך חדש

שתיקה. הם ממשיכים לנסוע. אחרי הכניסה לירושלים, הטבע שמסביב מתחלף ברחובות, כבישים ומכוניות.

אריאל

אני מסריח, אני לא אלך ככה

ירון

(מצביע על שקית ניילון) קח, יש לי פה.

ירון מושיט את השקית ל**אריאל**. **אריאל** פושט את בגדיו המזיעים ומוציא מהשקית בגדים נקיים. הוא ערום בגופו הרזה. בחוץ אור יום. הם נעצרים ליד רמזור. אוטו עוצר לידם.

אריאל

תסתירו אותי

ירון אמיר ושלומי מקיפים אותו ומסתירים אותו. **אריאל** יושב באוטו ערום וגלוי. שתי בחורות עוברות במעבר החצייה. חמשת הגברים מביטים בהן. **ירון** פושט את חולצתו המזיעה.

ירון

גם אני מחליף

אריאל וירון מתלבשים. **דני** עוצר ליד בנין ציבורי גדול, בית חולים. **שלומי, דני, אמיר וירון** חובקים זה אחר זה את ראשו של **אריאל** שחובק את גופם. הם נושקים לו והוא נושק להם נשיקות אמיצות על הלחיים.

אריאל

(לכל הארבעה) להתראות לוחמים

ירון, אמיר, שלומי, דני

להתראות לוחם

אריאל יורד מהאוטו וצועד אל עבר הבניין הגדול. האוטו ממשיך לנסוע. הם מגיעים לשכונת פסגת זאב,

מסתובבים בכיכר, דני עוצר ליד בניין קומות פשוט למראה. ירון מחבק בחוזקה את שלומי, דני ואמיר. הוא נושק על לחייהם והם על לחייו. ירון צועד אל עבר הבית. האוטו נוסע.

4. פנים, יום, ביתו של ירון

ירון פותח את דלת ביתו. דירה צנועה. הוא צועד פנימה אל הסלון הריק. קול של כפית בוחשת.

ירון

למה את לא במיטה? הרופא אמר לך להישאר במיטה.

קול נשי

חיכיתי לך... השתעממתי...

ירון

תכנסי למיטה. אני שוטף את הגוף ובא לטפל בך.

ירון שוטף את עצמו במקלחת במים קרים, עומד עירום מול המראה ומביט בגופו החשוף. הוא עוטה חלוק מקלחת אדום וצועד אל חדר השינה. על המיטה שוכבת נילי, כבת שלושים, לבושה בתחתונים וגופייה, שחורת שיער, כהת עור, בהריון מתקדם מאוד.

ירון

עשית היום אמבטיה?

נילי

לא

ירון

אבל הרופא אמר לך לעשות.

נילי

לא היה לי כח

ירון

נילי תסתכלי

נילי משתרעת על המיטה. ירון ניגש אל המערכת ולוחץ על השלט. הוא מחווה אל עבר המערכת תנועה של

מנצח המסמן לתזמורת להתחיל והשיר "רדיו חזק", שיר קצבי של שנות השמונים בוקע מהרמקולים. הוא מטלטל את גופו מצד לצד. לרגעים הוא מתפתל בריקוד רומאנטי, כמעט מופשט, ופתאום, כשהזמר שר: "היא אוהבת רק רדיו חזק שמנגן", הוא מלווה את המילים בתנועות ישבן ומותניים גסות ומוסיף תיפוף על אחוריה. היא צוחקת.

נילי

עוד

ירון מטלטל חזק יותר את המפשעה ושר. לרגע, בפזמון, גם נילי מצטרפת אליו במלמול: "היא אוהבת רק רדיו חזק שמנגן". הוא מוציא מהשידה שני דפים מהודקים. הוא מוריד את התריסים, חוסם את קרני השמש, ואפלולית משתלטת על החדר. הוא מדליק את מנורת השולחן ומעמעם את אורה האדמדם, מכבה את המוזיקה, מורח קרם ידיים על כפות ידיו ומשפשף אותן זו בזו כדי שהקרם יספג, אחר מתיישב על המיטה ליד נילי, הדפים בידו. פושט את חזייתה ואת תחתוניה.

ירון

תעצמי עיניים.

הוא מתחיל לעסות את קרסוליה, תוך שהוא מביט בדפים.

ירון

זה לא נוח. תקריאי לי

נילי מחזיקה את הדפים בידיה ומקריאה:

נילי

כדי להכין את שרירי הרחם ללידה נתחיל בעבודה סיבובית
על כלל מערך השרירים המתכווצים...

ירון מקשיב לה ועושה כדבריה

נילי

ראשית יש לעסות את הירך

ירון מעסה את הירך

נילי

לנוע אל פנים הירך

ירון מתקדם אל פנים הירך

נילי

שתיים: יש ללחוץ עם כריות האצבע על המפשעה.

הוא לוחץ עם אצבעותיו על המפשעה

נילי

להדק ולהרפות את פלחי העכוז ולנוע בהדרגה כלפי פנים להגמשת אזור החיץ

ירון מהדק ומרפה את ישבניה. נע אל פנים מפשעתה ואומר לה

ירון

את צריכה לראות את **אריאל**, איך הגוף שלו נהיה רזה...
קיצרנו בשבילו את המסלול בעשרים קילומטר. כשעלינו את ההר הוא כבר לא נשם
אבל הוא לא אמר מילה... רק באוטו הוא דיבר על השער שלו... כמה הוא אוהב אותו...

נילי שותקת. **ירון** ממשיך לעסות

ירון

הוא אמר שיש לו בראש כדור בגודל של אגוז. ביום שני יש לו בדיקה
חשובה ואני בא אתו. (ואחרי פאזזה) אבל הוא חזק...

נילי

אם יש לו את הגידול אז יש לו את הגידול.
אם יש לו את הגידול זה גמור.

ירון משתתק, מוטרד. הוא מביט בישבניה ולש אותם בחוזקה

ירון

אני רעב מאוד

הוא ממשיך לעסות אותה. היא לוקחת את ידו ושמה על בטנה

נילי

תגע

ירון נוגע. על פניו התרגשות גדולה.

ירון

אני יוצא עכשיו להביא לך זנגוויל... הרופא אמר שזה טוב לדם...

נילי

אימא שלי באה יותר מאוחר... היא תביא.

ירון

לא, אני אביא

הוא קם

ירון

נילי אל תספרי לאף אחד מה שהרופא אמר, שכל יום את יכולה ללדת, טוב? ...
זה מביא מזל רע... את שומעת, גם לא לאימא שלך...

נילי

בסדר, תירגע...

ירון

(בקול חזק) **נילי**... (ומכריז): אני יורד

הוא משתרע על הרצפה ויורד לחמישים שכיבות סמיכה. היא סופרת לו אותן בקול נמרץ. כשהוא מסיים הוא מתרומם, פניו אדומים, שרירי חזהו נפוחים

5. פנים-חוץ, יום, מכוניתו של ירון.

ירון נוסע במכוניתו, מרכיב משקפי שמש. מסביב מתחלף הנוף העירוני של שכונת פסגת זאב, בבתייה של שכונת קרית יובל. **ירון** עוצר עם שני גלגלים על המדרכה.

6. חוץ-יום- שכונת קרית יובל

ירון סוקר את עצמו במראה של מכוניתו, מקשיח את פניו ומכווץ את שפתיו. הוא יוצא מהמכונית, חוצה את השביל המוביל לבית משותף נאה ולוחץ על כפתור באינטרקום.

קול נשי באינטרקום

מי זה?

ירון

אני

קול נשי באינטרקום

תעלה

האישה שלמעלה לוחצת על הכפתור המזמזם שפותח את הדלת. ירון שוב לוחץ על הכפתור

ירון

תרדי

נשמע זמזום נוסף

ירון

תרדי

הוא שולח את ידיו אל קיר הבניין ודוחף אותו בכוח, מאמץ את שריריו עד שפניו מאדימים. האור בחדר המדרגות נדלק. אלונה, אישה קצת יותר מבוגרת ממנו, בסוף שנות השלושים, יוצאת החוצה, שיערה האדום אסוף. היא קרבה אליו, נצמדת וחובקת אותו בידיה.

אלונה

למה אתה לא מתקשר לפני שאתה בא? ולמה אתה מצלצל באינטרקום? ... יש לך מפתח...

הם מתחבקים. כשהם גומרים להתחבק הוא פונה אליה:

ירון

תקשיבי, הרופא אמר אתמול לנילי שהיא יכולה ללדת בכל יום. היא נכנסה לשמירת הריון. אני לא יכול להיפגש אתך יותר.

אלונה

אתה לא רוצה לעלות רגע?

ירון

לא. כל יום יכולה להיוולד לי ילדה.

אלונה

טוב (קצת מופתעת) אז...בהצלחה...

ירון

תודה, (הוא משיב בכנות) תודה **אלונה**. בהצלחה גם לך.

הוא שולח שתי ידיים וחופן את מותניה. הם מביטים שניות ספורות זה בפני זאת. היא מסתובבת אל הבניין, הוא מסתובב אל מכוניתו.

7. חוץ, יום, רחוב צדדי בשכונת גילה

רחוב בשכונת גילה. ירון ניגש אל דלת אחד הבניינים ולוחץ על האינטרקום.

קול נשי

מי זה?

ירון

אני

קול נשי

תעלה חמוד

זמזום נשמע מהאינטרקום

8. פנים, יום, חדר מדרגות ומעלית.

ירון עולה במעלית לקומה הרביעית. תוך כדי שהמעלית עולה הוא נתלה בידיו על הברזלים בשני צידי המעלית, מעלה ומוריד את גופו בעזרת ידיו עד ששריריו רועדים במראה.

9. פנים, יום, חדר מדרגות ליד דירתה של אמו של ירון.

אישה כבת שישים עומדת ליד המעלית. **ירון** קרב אליה והיא אליו. הם מתחבקים.

אמא של ירון

בדיוק עמדתי לצאת...

ירון

אמא אני עומד להיות אבא. (הוא עוצר לרגע)
הרופא אמר ל**נילי** שבכל יום היא יכולה ללדת. היא נכנסה
לשמירת הריון. כל יום יכולה להיוולד לי ילדה.

אמו של **ירון** מביטה בו

אמא של ירון

ירוני, אתה כל כך יפה

היא לוקחת אותו בידה ומובילה אותו פנימה.

ירון

אין לי זמן. אני חייב לרוץ

אמא של ירון

אז רק לשתות

10. פנים, יום, דירת אמו של ירון

ירון נכנס אל דירה פשוטה למראה

ירון

מים מהברז. אין לי זמן.

היא ממלאת לו כוס מים מהברז ומכניסה פנימה קוביות קרח. הוא שותה אותה. הוא ממלא לעצמו עוד כוס
ועוד כוס ושותה אותן

ירון

תודה אימא. אני רץ.

היא נותנת לו בקבוק מים. הם מתחבקים. הוא יוצא מהדלת ורץ את המדרגות.

11. חוץ-פנים, יום, מכוניתו של ירון.

ירון נוסע במכוניתו מרכיב משקפי שמש. סביבו מכוניות, הולכי רגל, בתים. הוא מחנה עם שני גלגלים על המדרכה של רחוב צדדי, מול חנות ירקות.

12. פנים, יום, חנות הירקות של איאד.

איאד, גבר כבן שלושים, שיערו השחור מכסיף פה ושם, עומד מאחורי הדלפק של חנות הירקות. לידו נער צעיר, עובד בחנות, מרוקן שקי תפוחי אדמה כבדים. ירון נכנס לחנות. הוא טופח על כתפו של איאד ומסמן בראשו תנועה קטנה לכיוון הנער

ירון

איאד, תגיד לו שיביא לי ג'ינג'ר, שורש גדול...

איאד אומר משהו בערבית לנער שמוציא ג'ינג'ר מקרטון ופורס חתיכה. ירון מביט בו.

ירון

עוד. (ובקול חזק יותר) עוד... (וכשהוא רואה שהנער לא שומע הוא פונה לאיאד) תגיד לו יותר גדול. (ולנער בערבית) יותר גדול, יותר גדול (מסמן בראשו אל הנער) מה הוא מפחד?

איאד

שוטרים הרביצו לו. חשבו שזה הוא שרף את הבנק

איאד מצביע בראשו אל סניף בנק פועלים ממול שעל חזיתו עדיין כתם שחור של פיח.

ירון

(אחרי פאזזה) איאד, נולד לך בן לא מזמן, נכון?

איאד

שמונה חודשים

ירון מחייך. איאד שותק.

ירון

(הוא מניד בראשו לשלילה) איך הייתה הלידה?

איאד

בסדר... אחד-עשרה שמונים.

ירון

(בעוד הוא מושיט שטר ל**איאד**) כבר עומד? בריון?

איאד

כן... זוחל

ירון מסמן ל**איאד**: "שלום", ופוסע לאיטו אל פתח החנות, ואז, בצעד נמרץ, הוא מסתובב חזרה, ניגש ישר ל**איאד**, מתקרב ולוחש לו באוזן:

ירון

אתה יודע שאשתי, **נילי**, יכולה כל יום ללדת... אני כל רגע יכול להיות אבא...

איאד

(מניד בראשו) שיהיה בהצלחה

ירון נותן לו חצי טפיחה-חצי חיבוק. "ביי", הוא אומר בעוד הוא מתרחק חזרה אל האוטו

13. פנים, יום, משרד בתחנת המשטרה.

גבר כבן חמישים, עורך דין, לבוש בחולצה מכופתרת, יושב ליד השולחן. הוא מעלעל באסופת ניירות המונחת לפניו. מולו יושבים ארבעה שוטרים במדים אפורים. אלה הם **ירון**, **דני**, **אמיר** ו**שלומי**. עורך הדין מסמן שהוא מבקש הקשבה. הוא מקריא מתוך אחד הדפים שעל השולחן

עורך-דין

טוב... נעבור על כתב האישום: הנאשמים 1 עד 5, **ירון**, **רון**, **שלומי** **סרור**, **אמיר** **רז**, **דניאל** **טימושנקו** ו**אריאל** **שוהם**, שאני רואה שלא הגיע היום, הם שוטרים ביחידה ללוחמה בטרור של משטרת ישראל. ביום העשירי לאפריל 2005, בין השעות שתיים עד ארבע לפנות בוקר, נטלו הנאשמים 1 עד 5 בפיקודו של הקצין **אסי** **דבח** שאני מבין שהוא...

אמיר

דני

נפטר

עורך-דין

(משתתק לרגע וממשיך להקריא) נטלו חלק בפעולת איכות של היחידה ללוחמה בטרור, באזור הכפר חוסאן שבשומרון, לחיסול פעיל הטרור **איימאן סירתאווי** להלן המבוקש. במהלך הפעילות ביצעו הנאשמים 1 עד 5 השתלטות על בית שנמצא בקרבת המיקום המשוער של המבוקש. כתוצאה מן הירי בעת ההשתלטות, מצאו את מותם, לטענת התביעה, דיירי הבית **ג'מאל אל זובידי** בן 36 ו**חאלד אל זובידי** בן 12, ונפצעו קשה **מוסטפה אל זובידי** בן 65 ו**מוג'דאוי... מוג'אדיווי אל זובידי**, בן חמש בעת האירוע, הסובל מאז מאחוזי נכות גבוהים, לא כתוב פה כמה...

אמיר

נתנו להם שלוש דקות התרעה

עורך דין

(מביט **באמיר** וממשיך להקריא) ויצוין שבית המשפחה היווה נקודה אסטרטגית מכרעת במהלך ההשתלטות על פעיל הטרור, (מרים עיניו ליושבים מולו) זה גם הוכח בהמשך, לא? הרי בסוף אחד מכם הרג אותו...

ירון

כולנו

עורך הדין

טוב... על זה אתם חתומים

השוטרים שותקים

עורך-דין

תראו, אני מבין שדיברתם עם **אילנה** השותפה שלי על הרעיון של **דני ושלומי**, שמקובל על כולכם, לפיו **אריאל** ייקח בגדול את הסיפור הזה של הפגיעה במשפחה על עצמו... ואני מבין **שאריאל** הוא זה שביצע את הירי שגרם לפגיעה בנפש...

שלומי

זה מה שיצא אחרי שדיברנו בינינו...

עורך-דין

זה סיפורים שקרו, שקורים... ויש בלבול של ראיות, זה בלגן... כך שאם **אריאל** באמת לוקח את הירי על עצמו, לנוכח העובדה שהקצין **אבי** ז"ל יהי זכרו ברוך כבר לא איתנו, ובעיקר לנוכח המצב של **אריאל**, הסיפור הזה שכבר ככה נסחב יסחב עוד ועוד ועוד... פה יש ל**אריאל** בדיקה ושם יש לו אשפוז, ויש דחייה... ויתחשבו בבריאותו... ובלעדיו אי אפשר לעשות דיון... זה ייקח שנים, ותוך כמה שנים... (בחצי חיוך) נקווה שהכול יהיה בסדר... מלבד זאת במקרה ויש דרישה להשעיה אני מבין ש**אריאל**, בשל מחלתו בכל מקרה לא נוטל חלק בפעילות...

ירון

כבר חודשיים

עורך-דין

הכול תלוי, כמובן, בהסכמה שלו. הוא צריך להבין מה זה אומר. שהאחריות תיפול עליו. אתם נקיים. אם אתם רוצים אני יכול לנסות לדבר איתו.

שלומי

אנחנו נדבר איתו

ירון

אני אדבר איתו

שלומי

ירון ידבר

עורך דין

אוקי. הוא גם חייב לבוא למשרד לחתום אצלי על תצהיר. תגידו לו.

14. חוץ-פנים, יום, האוטו של ירון

שעת בוקר. ירון יושב במכוניתו, לבוש מדים אפורים, חמוש במשקפי שמש. **אריאל** נכנס לאוטו. גם הוא מרכיב משקפי שמש. הם מתחבקים.

אריאל

תודה שבאת

ירון

אין פה שאלה בכלל

הם נוסעים בשתיקה. ירון פותח את החלון, מניח את ידו על דופן החלון ולוחץ חזק על הגז.

אריאל

אתה טו

ירון מהנהן

15. פנים, יום, בית החולים הדסה.

ירון ואריאל צועדים במסדרונות בית החולים. הם מגיעים אל המחלקה הנויירוכירורגית. אריאל מברך לשלום בתנועת ראש את המזכירה בכניסה שעונה לו בתנועה דומה.

אריאל

מירב, זה ירון, חבר מהיחידה. זאת מירב, מזכירה רפואית

מירב

שלום ירון

ירון

שלום מירב

ירון לוחץ את ידה לחיצה ארוכה

מירב

(לאריאל) דוקטור גנץ ב- 147. הוא תיכף יקרא לך.

אריאל וירון פוסעים לכיוון חדר 147 ומתיישבים במסדרון מול החדר. שתיקה.

ירון

דיברנו אתמול על המשפט. התקבל הרעיון שאתה תקח הכול על עצמך

אריאל

למה?

ירון

העורך-דין אומר שזה לא מעניין אף אחד. הזקן שנפצע מת. לילד הנכה, היו בעיות עוד קודם. העדים עמדו רחוק מהשניים שמתו. ואיתך, בגלל הטיפולים, אי אפשר לעשות משפט. וכשתהיה בריא זה כבר לא יהיה.

אריאל

זה רעיון של העורך דין?

ירון

לא. שלי ושל דני ושלומי ואמיר

אריאל

ונראה לך שזה בסדר?

ירון

כן. (ואחרי רגע הוא מוסיף) העורך דין אמר שתבוא למשרד לחתום על טפסים

אריאל

(אחרי שתיקה) אם כל זה היה להיפך נראה לך שגם אתה היית...

אריאל נועץ את מבטו ב**ירון**, מצפה לתשובה

ירון

אני כן. אני מאמין שגם הם

שתיקה. אחרי רגע דלת חדר 147 נפתחת ו**דוקטור גנץ**, גבר כבן חמישים, חובש כיפה במדי רופא מופיע

דוקטור גנץ

אריאל

אריאל

(בעודו ניגש לדלת) **דוקטור גנץ**, תכיר, **ירון** מהיחידה שלי. מהצבא אנחנו יחד.

ירון קם מכסאו וניגש אל הרופא. השניים לוחצים ידיים. **אריאל ודוקטור גנץ** נכנסים לחדר. **ירון** נשאר לחכות בחוץ. הוא בווה בחלל, כמהרהר במה שקרה. אישה בהריון מתקדם צועדת במסדרון. **ירון** ניתק ממקומו. על הקיר ממול יש תרשים של האגפים השונים של בית החולים. הוא חוצה את המסדרון, חולף על פני האישה ההרה שראה קודם, ומגיע לדלת סגורה. **ירון** פותח את הדלת ונכנס. הוא נמצא באגף היולדות. בקצה המסדרון פוסעות שתי אחיות ומחזיקות תינוקת. **ירון** נצמד אל הקיר הפינתי. הן עוברות לידו ולא מבחינות בו. הוא צועד בשקט ומגיע לדלת סגורה: "חדרי לידה, הכניסה לבני משפחה בלבד". הוא מנסה לפתוח את הדלת אלא שהיא אינה נפתחת. לפתע יוצאת מהדלת אישה בהריון. הוא נצמד אל הקיר, היא חולפת על פניו, הוא עוצר בכף רגלו את סגירת הדלת ונכנס. חדרי הלידה. **ירון** פוסע בדממה, מגיע אל דלתו של חדר לידה ומציץ פנימה. קול זעקה של אישה, כנראה יולדת, עולה מבפנים. הוא נרתע לאחור, בורח משם.

16. פנים, יום, בית החולים

ירון יושב על הכסא מול חדר הרופא. הדלת נפתחת ו**דוקטור גנץ** צועד לכיוונו. **ירון** נעמד.

דוקטור גנץ

(בקול שקט) אתה החבר של **אריאל**?

ירון

איפה הוא?

דוקטור גנץ

בפנים ממלא טופס. יש פה אולי בן משפחה, או אולי יש לך טלפון של משפחה?

ירון

אני זה המשפחה. אימא שלו ואבא שלו היו זקנים ומתו כשהיינו בצבא. אחותו הגדולה היא מניאקית שחייה בחו"ל. אנחנו, היחידה, זה המשפחה.

דוקטור גנץ

(מביט בו מהסס ואחר רגע אומר בקול נמוך) בוא רגע בבקשה

ירון צועד בעקבות הדוקטור. הם נכנסים לתוך חדר. **גנץ** סוגר את הדלת.

דוקטור גנץ

תראה, המצב של **אריאל** מאוד מאוד קשה. מה שיש לו בראש זה רכבת לכיוון אחד.

אני לא אומר לו את זה בשביל לא להרוס לו את המורל. בשבוע הבא אנחנו הולכים לנתח אותו ולנסות להסיר חלק מהגידול. אבל אתה צריך להבין שיש סיכוי גדול מאוד שהוא לא יצא מזה.

ירון

(מביט מופתע ברופא) אבל יש לו גוף חזק. אתמול הוא עלה את הקסטל באופניים...

דוקטור גנץ

כן הוא חזק. אבל המצב שלו רע מאוד.

ירון

ברור... (ואחרי פאזזה) תודה דוקטור

ירון יוצא מהחדר. הוא מביט ארוכות באריאל עומד, אבוד, במסדרון ליד מכונת קפה אוטומטית. ואז ניגש אליו.

אריאל

לא ידעתי איפה אתה

ירון

בוא, תשתה קפה

ירון מכניס מטבע למכונה ולוחץ על הכפתור. השניים עומדים מול המכונה שמכינה את המשקה. **ירון** מסמן לאריאל בראשו לבוא אחריו. הם פוסעים לכיוון היציאה.

אריאל

(בעוד הם צועדים, מצב רוחו טוב) הולכים לעשות לי ניתוח

ירון

כן

אריאל

עוד שבוע, הולכים להוציא לי את הגידול

ירון

אריאל

הגיע הזמן

17. חוץ, יום, מגרש החנייה מחוץ לבית החולים.

אריאל וירון יוצאים מבית החולים ופוסעים לעבר האוטו

ירון

הרופא דיבר איתי

אריאל

(בקול נלהב ומסוקרן) דוקטור **גנץ**? מה הוא אמר?

ירון

מה הוא אמר? (אחרי פאזזה של שנייה) הוא אמר שיהיה קשה אבל שבסוף יהיה בסדר

אריאל

(תוך הנהון) גם לי הוא אמר את זה

הם נכנסים לאוטו ומתחילים לנסוע. שקט.

ירון

אריאל, יש משהו שאני חייב לגלות לך...

אריאל

(קצר רוח) נו...

ירון

(משתהה רגע) אתה יודע ש**נילי** בחודש השמיני... אבל לפני יומיים היינו אצל הרופא,

והוא בדק אותה... והיא יכולה ללדת בכל יום. בכל רגע אני יכול להיות אבא

חיוך מתפשט על פניו של **אריאל**. הוא מחבק את כתפו של **ירון**.

ירון

(בחיוך) תזהר, אני על מאה.

18. חוץ-יום-חצר פרטית של חבר ליחידה

שעת צהרים, **ירון** חוצה כביש צר ברחוב צדדי בשכונת בתים פרטיים פשוטים למראה. הוא מביט מעלה אל השמיים, אל השמש, אחר כך מטה אל קצות נעליו הפוסעות על המדרכה האפורה. הוא נכנס לתוך חצר של בית לא גדול, צמוד קרקע. על הדשא המדובלל, כעשרים גברים בני גילו, נשותיהם, וכמה ילדים מתרוצצים מצד לצד. אחד הגברים יושב על כסא גלגלים. באחת הפינות עומד גריל עליו מתבשלים בשרים שעשנם מתמר למעלה. **שלומי, דני ואמיר**, חבריו של **ירון** יושבים גם הם באחת מפינות החצר, אישתו של **שלומי** שעונה על ברכו, אישתו של **דני** שרועה על כתפו. רוב הגברים בגופיות או ללא חולצות, רוב הנשים בגופיות. השמש מכה מלמעלה. את פניו של **ירון** מקדם **אלי**, בעל הבית, לידו אישה ששיערה גלי. **ירון** לוחץ בנימוס את ידה של האישה, ו**לאלי** הוא מעניק חיבוק עז

ירון

שבת שלום **אלי**. איזה בית.

אלי

(בהדגשה) בית...

ירון

נילי הייתה צריכה לנוח בגלל ההריון

ירון פוסע פנימה, נתקל בעוד גבר בגופייה ולידו אישתו, גם היא בגופייה. שוב הוא לוחץ את ידה של האישה, שוב הוא מחבק ומנשק את הגבר.

ירון

נילי לא יכלה לבוא. היא צריכה לנוח בגלל ההריון.

הגבר מחזיק בעזרת מזלג פלסטיק נקניקיה מטוגנת.

גבר

(ל**ירון**) רוצה ביס?

ירון מתכופף, נוגס מהנקניקיה שעל מזלג הפלסטיק וממשיך אל עוד זוג

ירון

נילי נשארה לנוח בגלל ההריון

הגבר, כוס פלסטיק בידו, מרים ביד השניה את קצה החולצה של אישתו ומגלה בטן מתקמרת. **שלומית** מחייכת לירון.

ירון

מזל טוב

הוא ממשיך לחבק ולנשק את הגברים, ללחוץ יד לנשים, חובק גם את הגבר הנכה שעל כסא הגלגלים, מגיע אל פיסת הדשא עליה שרועים **אמיר**, **דני** ו**שלומי** עימם הוא מתחבק ומתנשק חיבוקים עזים אפילו יותר מאשר עם השאר, לנשותיהם הוא נושק על הלחי ואומר: "איזה גוף יש לך".

ירון

מישהו רוצה משהו?

בדרך אל האוכל הוא נתקל בשני ילדים קטנים, בן ובת, ומניף כל אחד מהם גבוה אל השמיים. הוא מכין לעצמו פיתה עמוסה בבשר וחוזר לשבת עם חבריו. הנשים נשכבו בינתיים על הדשא, צמודות זו לזו, והן משזפות את עצמן בשמש החזקה. ילדיהן הפעוטים זוחלים לידן או עליהן. כמעט כולם- גברים ונשים ו**ירון** עצמו חובשים משקפי שמש. אישתו של **שלומי**, שעונה על ברכו של בעלה, בקבוק דיאט קולה בידה

אשתו של שלומי

שלומי אמר לי שעוד חודש מתחיל המשפט שלכם

ירון

(שרוע על הדשא, ידיו תומכות בראשו) אנחנו לא מפחדים

דני

אריאל בא

אריאל מגיע. כל אחד מארבעת החברים מחבק אותו

אריאל

(בלחישה) אתם יודעים **שעידו** ואישתו נפרדו?

אריאל

(ממשיך בלחש) היא עזבה את הבית ועידו אומר שיש לה מישהו, כנראה גם שוטר, מהצפון.

שלומי

מאיפה אתה יודע?

אריאל

באתי איתו באוטו. לא רציתי לנסוע לבד, היו לי דקירות בראש...

דני

מסכן עידו

אריאל

כל הלילה שרף לי הראש... לא ישנתי (אחרי פאזזה של שניה)
אבל בשבוע הבא יש לי ניתוח להוציא את הגידול... ניתוח קשה... אבל יהיה בסדר...

דני

חבר של אחותי רופא צבאי. הוא אומר שהכל זה אמונה והכול בראש.

אמיר

אני בא איתך לבית חולים

שלומי

כולם באים

ירון

(לאריאל) שב בצל, אני אכין לך משהו.

ירון ניגש אל שולחן האוכל ומכין פיתה עמוסה בבשר. הוא מכין עוד אחת. הוא מוזג קולה לשתי כוסות פלסטיק וניגש אל גבר קצוץ שיער ושרירי שיושב לבדו על כיסא קטן באחד מצידיו הגן ובוהה בעגמומויות בחלל. הוא טופח על שכמו של הגבר שעד עתה לא הבחין בו ועכשיו מסב את ראשו אליו

ירון

קח עידו

עידו

תודה אבל אכלתי, אני לא רעב

ירון

תאכל עוד (מושיט לו את הפיתה)... תשתה גם...

עידו לוקח את הפיתה ואת כוס הפלסטיק מידו המושטת של **ירון**, מחווה בראשו לתודה ונוגס. **ירון** עומד מולו, כמו לא יודע מה לומר, וממשיך לפסוע לעבר חבריו. הוא מושיט **לאריאל**, את הפיתה והמשקה. החמישה יושבים שותקים על הדשא. **אריאל** אוכל.

ירון

(אחרי שתיקה קצרה) רציתי לספר לכם. (הוא משתהה לרגע, זורק מבט **לאריאל**) הרופא אמר ל**נילי** שהיא צריכה להישאר במיטה כי היא יכולה בכול רגע ללדת. כל דקה מעכשיו אני יכול להיות אבא.

החברים מביטים בו

ירון

היא שוכבת במיטה, אסור לה לזוז. אסור לה להתאמץ, אז אני לא יכול לזיין אותה. אבל זה מרגש.

אמיר מוחא כף והאחרים מצטרפים אליו. גם **אריאל** מוחא כפיים בהתלהבות. **ירון** מחייך. אחד השוטרים, גבר גבה קומה, ניגש אל החמישה

גבר

כולם באים לשחק הקטרים באים.

החמישה קמים מהדשא. **דני ואמיר** קוראים לבניהם, כבני שלוש או ארבע להצטרף. חמשת הגברים ושני הילדים צועדים לצד השני של החצר שם עומדים גברים וילדים. הנשים גוררות את עצמן, מבלי לקום, מאמצע החצר לקצה קו השמש, לפנות מקום למשחק. **אריאל** מתיישב ליד הנשים. השאר נעמדים בשורה זה מול זה. גברים וילדים פה, גברים וילדים שם. בעוד **ירון** ו**שלומי** ו**דני ואמיר** מתמקמים הם נתקלים ב**דיינה** אישה עגלגלה ויפה

דיינה

(במבטא גרמני) טוב לראות אתכם

החברים לוחצים את ידה ומסתדרים יחד במרכז החצר

שלומי

(מסמן בראשו על דיינה, הגרמניה) היא יפה אבל היא השמינה

ירון

היא לא השמינה אבל יש לה תחת גדול

שלומי

זה הכי יפה בעולם תחת גדול

ירון

(לבעל הבית, מארגן המשחק) אלי אנחנו יחד

אלי

זה בסדר, עושים הצפוניים נגד הירושלמים

"הקטרים באים מתחיל", מודיע מישהו.

ירון

(צועק אל הנשים השרועות על הדשא) אנחנו משחקים! תסתכלו עלינו!

חלק מהנשים מביטות במתרחש, אחרות מורחות קרם שיזוף, או עוצמות עיניים ונהנות מהשמש הבוזרת.

ירון, דני, שלומי, אמיר ושאר הגברים הילדים בשורה

(מכריז בצעקה) אחת-שתיים-שלוש הקטרים באים!

השורה שממול צועקת

איש לא יירא

ושורה אחת מזנקת ממקומה, רצה לכיוון השורה השנייה ומנסה לתפוס אותה. אחר כך ירון ושלומי צועקים:

"הקטרים באים" וכולם רצים פתאום לכיוון השני, אלה מנסים לתפוס את אלה, ושוב הצעקה: "הקטרים באים", מבוגרים וילדים, השורות נחבטות זו בזו, מהומה...
אריאל מביט בכל זה מהצד. לידו שוכבת אישה בבגדים ומשקפי שמש שאוכלת אבטיח מקערת פירות. היא מרימה שזיף וזורקת אותו אל לב המהומה. כמה מהלוחמים, ביניהם ירון, מנסים לתפוס משהו שהושלך לידם ונאבקים עליו בכח ובתשוקה. ירון ועוד גבר אוחזים בו. הגבר מנסה למשוך את השזיף, אבל ירון תולש אותו מידו, קם מהדשא, השזיף בידיו, נוגס בו, אומר: "קח", ונותן אותו לגבר השני, שנוגס בו גם. מתחת לעינו של ירון נפער חתך כתוצאה מהמאבק. הוא שופך מים על ידו ושוטף את הדם. כולם מתיישבים מתנשפים על הדשא. מישהו מעביר אבטיח לירון שמכרסם אותו בכל פה. אלי קם ומסמן בידיו: "שקט"

אלי

דיינה רוצה לומר משהו...

דיינה קמה ממקומה

דיינה

(במבטאה האמריקאי) רציתי להגיד תודה לאלי ולכל שאר החברה של היחידה ללוחמה בטרור שהזמינו אותי, ולהזכיר לכם שמחר, בשתיים בצהריים, בבית קברות קרית-שאול חלקת רימון, יש אזכרה של השנתיים לסמואל שלי

כולם מהנהנים וגם ירון מהנהן תוך שהוא נוגס באבטיח, ובעוד הוא מהנהן מבטו מתהפנט לפתע אל תינוק זעיר, שזוחל על הדשא מעל הבטן החשופה של אימו המשתזפת בעיניים עצומות. ירון עוקב אחריו במבטו, מקרב אליו את ראשו, סביב שפתיו טביעות אדומות של מיץ האבטיח, הוא מרים את התינוק בידיו, קם וצועד בשביל פנימה אל תוך הבית. הבית ריק, הוא פוסע אל חדר המקלחת, נעמד מול המראה הגדולה, ומביט בעצמו מחזיק את התינוק. ירון מוחה את טיפת האבטיח בזווית הפה, אוחז בתינוק בפוזה אחת ואחר בפוזה שנייה, בוחן כיצד הוא נראה, כמו מנסה לדמיין כיצד יראה העתיד, איך יראה בתור אבא.

19. חוץ, לילה, גבעה שוממת אי שם בשומרון

שדה נטוש על גבעה. מסביב חושך, כמעט לא רואים כלום. תוואי הנוף המועט שלא נבלע בתוך הלילה נראה מדברי, גבעות, חולות, צמחים יבשים. ירון לבוש מדים כהים, פניו מושחרות במשחת נעליים, זוחל בשקט ובמהירות בשדה. ירון מועך מדי פעם בזחילתו ענפים יבשים, פה ושם נשמע רשרושם כשהם נשברים תחת גופו. הרחק, בקצה השדה, נראים כמה בתי אבן נמוכי קומה, מבואותיו של כפר ערבי. מרבית הבתים חשוכים. רק חלונותיו של אחד מהם מוארים. בקצה השדה, ליד הבית המואר, שתי מכוניות. ירון ושטר נוסף, שמתקרב אליו, דני, זוחלים אל אחת מהמכוניות, אוטו לבן. דני מוציא כלי מתכת קטן ופותח את דלת הרכב. בשקט ובחשכה, כפופים בתוך האוטו, הם חותכים את תחתית המושבים האחוריים של הרכב ונדחקים פנימה, מיישרים את ציפוי המושב וסוגרים את הדלת כך שאיש לא יכול לדעת שהם

מסתתרים בפנים. בתוך הרכב הלבן, בתחתית המושב האחורי, חושך ושקט, **דני וירון** מחכים. על גבעה מרוחקת, בצידו השני של השדה, עומד **שלומי**, בידו מכשיר קשר. דרך מבטו אנחנו רואים מראה מרוחק של בתי הכפר, השדה הנטוש, האוטו האדום בו מתחבאים **דני וירון**. האור בבית המואר כבה.

שלומי

(בעוד אנו רואים את המראה מבעד למשקפת בלחישה למוטורולה)
ירון, דני הוא כיבה את האור.

גבר ערבי יוצא מדלת הבית

שלומי

הוא יוצא. הוא לבד... יש לו תיק ביד, אני לא רואה עליו נשק אבל אולי זה בפנים...
הוא מתקרב... הוא נעצר... הוא חוזר לבית, הוא נכנס... הוא הדליק את האור...

שתיקה. דבר לא קורה. האור בבית דולק, האוטו עומד, השדה נטוש. והנה האור נכבה.

שלומי

הוא כיבה את האור... הוא יוצא, הוא כנראה רק שכח משהו בבית... הוא מתקרב...

האיש נכנס לאוטו. מהמוטורולה נשמע קול חרחור. אחר עולה לחישתו של **ירון**: "בינגו". אנחנו נשארים עוד זמן מה עם פניו של **שלומי** נטולות הבעה.

20. פנים, יום, ביתו של ירון.

שעת צהריים, דירתם של **נילי וירון**. החלונות מוגפים, החדר אפל, רק מנורת השולחן האדמדמה מפיצה אור מעומעם. **נילי** שרועה על המיטה, מדפדפת בעיתון. מהרמקולים עולה מוזיקה מרגיעה, מתאימה לאווירת המסאז'. **ירון** נכנס לחדר, לבוש בחלוק הרחצה האדום. שיערו רטוב. הוא לוקח מידה של **נילי** את העיתון, פושט את תחתוניה, היא שוכבת ערומה על המזרון. הוא מעסה את גופה כפי שעשה בפעם הקודמת.

נילי

שמעתי בלילה שחזרת

ירון מהנהן קלות אבל לא משיב, ממשיך לעסות את גופה של אישתו

ירון

(בעוד הוא מעסה אותה) היה טוב אצל **אלי**. יש לו חצר גדולה ודשא... אישתו קיבלה

בירושה... גם אנחנו אחרי שהילדה תיוולד ויהיה לנו עוד כסף, נקנה כזה בית.
זה טוב לילדים הדשא.

נילי

עוד יקח לנו הרבה זמן

ירון

לא, לא, אנחנו נקנה...

הוא עולה דרך מפשעתה אל מותניה אל בטנה

ירון

(בעוד הוא מקיף בזרועותיו את בטנה) איזה בטן ענקית

היא נשכבת על צידה, הוא ממשיך לעסות אותה

ירון

(אחרי שתיקה קצרה) מכירה את עידו מהיחידה?

נילי מהנהנת לחיוב ומגרגרת מהנאה

ירון

עידו היה עצוב. אישתו עזבה בשביל שוטר-לוחם אחר... מהצפון... **אריאל** סיפר לנו...

נילי

אריאל, מאז שהוא חלה הוא מרכל כמו אישה

ירון

הוא לא ישן בלילה...

הוא משתהה כמחכה לתשובה. היא לא עונה. ניכר בה שהיא מוטרדת ממה. הוא ממשיך לעסות אותה

נילי

מה קורה עם המשפט? זה נסגר עם **אריאל** כמו שדיברתם?

ירון

(באי נוחות) אמרתי לך. הוא הסכים.

נילי

אז שילך לחתום אצל העורך דין.

(אחרי רגע) אחרי זה זה יהיה מאוחר.

ירון מביט בה ושותק. הוא מעסה אותה בידיו בכוח, כמעט באלימות

נילי

למה אתה מכאיב? אתה יודע שזה הדבר הכי הגיוני. אם תלכו בגלל זה לכלא...

ירון

(מתפרץ) לא ישלחו אותנו לכלא... בחיים לא...

נילי

אז יפטרו אותך מהיחידה... מה תעשה אז?

מביאים לך את העורך דין הזה של המשטרה שמי בכלל שמע עליו?...

אצל **אריאל** זה ממילא לא משנה.

ירון

(מהמהם בקול שקט) בסדר

הוא ממשיך לעסות אותה בשתיקה. אחרי כדקה הוא מתכופף ונושק לה על הצוואר, טופח על ישבנה

ירון

אני אוהב אותך

הוא אוחז בחוזקה בבשר של פנים ירכיה

ירון

בשתיים אני בתל אביב. יש לנו אזכרה, שנתיים ל**סמואל**. את זוכרת את **סמואל**?

נילי

שנהרג בתאונה...?

ירון

לא סבלנו אותו

הוא משתתק לרגע. כמחכה לתשובה. היא שותקת. הוא ממשיך.

ירון

מה את אומרת על זה?

נילי

אין מה לעשות עכשיו

הוא משתתק. "כואב לך"? הוא ממלמל. "קצת" היא מהמהמת.

ירון

(שואל בהיסוס) את חושבת שזה מפריע למשפחה שלו איך שהוא מת?

נילי

שאוטובוס דרס אותו?

ירון מהנהן

נילי

ברור שזה מפריע

ירון

ברור...

היא מהמהמת לחיוב. אחר מתמתחת.

ירון

אני הולך. תשני.

(הוא לובש תחתונים) אני יורד

הוא יורד לחמישים שכיבות סמיכה. היא סופרת.

21. חוץ, יום, בית קברות.

שעת צהריים. שמש צהובה בוהקת מלמעלה על המון קברים לבנים. ירון במדים לבנים מבהיקים, מדי הטקס החגיגיים שלו, צועד במהירות בשביל שבין הקברים. סביב הכול ריק מאדם, מלא רק במצבות קבורה. הוא עובר לריצה, מגיע לסוף גוש הקברים, חוזר אחורה, רץ לחלקה שלידי- שתי נשים מבוגרות עומדות ליד מצבה. הוא רץ אל עבר חלקה אחרת. רכב קברנים נהוג בידי קברן חולף לא רחוק ממנו. הקברן נהוג ומעשן סיגריה. ירון רץ אל עבר הרכב

ירון

(הוא מתנשף מהריצה) הרימון זה שם?

הקברן מהנהן, מאט, אך לא נעצר.

ירון

(ממשיך לרוץ לצד הרכב) יש שם אזכרה של שוטר, סמואל קפלן...

קברן

זה שמה אבל זה בצד השני. (ולאחר פאזזה) אם אתה רוצה אני בדרך...

בתנועה מהירה ירון מקפץ אל הרכב שהמשיך לגלוש לאיטו כל הזמן הזה.

ירון

זה התחיל כבר... גם אתה לאזכרה של סמואל?

הקברן מסמן "לא" אדיש ומכבה את הסיגריה במאפרה שלו. רכב הקברנים חוצה את בית הקברות דרך שבילי החול והאפר ובתוכו ירון והקברן. קברן אחר עובר מולם ברגל והקברן הנוסע מנפנף לו לשלום ואומר: "אני לרימון". הם מגיעים לחלקה רחבת ידיים.

קברן

פה, תקף, הרימון, אז תפתח עיניים.

ירון מסתכל סביב ותר במבטו

ירון

הנה, הנה, אני רואה אותם... שמה, בלבן... תעצור לי פה

קברן נוסע

אני אביא אותך

ירון

לא, לא, תוריד אותי פה... לפני האבן...

הקברן עוצר ליד קבר גדול שמצבתו, אבן שחורה וגדולה, מיתמרת למעלה

ירון

יש לך מים?

הקברן מושיט לו בקבוק פלסטיק של משקה מוגז מלא עד חציו במים.

קברן נוסע

חמים

ירון קופץ מהרכב שממשיך לנסוע. הוא נעמד, מוסתר מאחורי המצבה השחורה. הוא מרטיב את פניו ואת שיערו, מסדר את חולצתו, מעסה את קרקפתו. על לוח האבן של המצבה השחורה כתובים, כנהוג, שמו של המנוח, שנות חייו וכמה שורות לזכרו. המצבה מאובקת. **ירון** שופך את המים שנשארו על המצבה השחורה ושוטף ממנה את האבק. הוא מייבש את היד באבן הגולמית שבתחתית המצבה וצועד קדימה. קול נשי חלש, הולך ומתחזק ככל ש**ירון** מתקרב. ליד קבר לבן עומדים כשלושים גברים. אלה אותם הגברים שראינו במפגש בחצר, אלא שהפעם הם לבושים כולם כמו **ירון**, בבגדי ייצוג לבנים, חובשים משקפי שמש. **דיינה**, האלמנה, עומדת ומקריאה מהדף הספד לזכרו של **סמואל**. היא לבושה בשמלה שחורה דקה שמדגישה את גופה הבשל. לידה עומד בחור צעיר, שיערו ארוך ומתולתל, נראה לא מפה. השוטרים כולם חובשים כיפות לראשיהם. גם **ירון** מוציא כיפה ומניח על הראש. הוא חולף על פני **עידו** והגבר על כסא הגלגלים ונעמד ליד **אריאל**. ראשו של **אריאל** חלק, קרקפתו גלויה, ברור שגולח במיוחד. הכיפה שמוטה לו על אמצע הפדחת, פניו חיוורות. **ירון** מניח יד חזקה על כתפו של **אריאל**, מגונן עליו מפני בית הקברות.

דיינה

(בעברית במבטא אמריקאי) ... **סמואל** שלי. שרתת פה בצבא, חזרת לארצות הברית, ונפגשנו באוניברסיטה, והתחתנו. הכול היה פתוח לפניך. אבל אתה התגעגעת לישראל, זאת היתה המחלה שלך- אז התגייסת ליחידה הכי קרבית והכי קשה במשטרה, ומה שהחזיק אותך זה האהבה שלך לחברים והאהבה של החברים אליך, ויצאת בלילות, ולא ידעתי לאיפה אתה הולך, ומתי תחזור...

ואני באתי הנה אחר־ך כל הדרך, ועכשיו אני לבד...
(דיינה לוקחת אוויר וממשיכה)... נסיים עם השיר שכל כך, כל כך, אהבת: 'יורם'.
אחיו של סמואל, ג'ונתן, ינגן בגיטרה. החברים ליחידה מוזמנים לשיר אתנו.

ג'ונתן, הבחור ארוך השיער, לוקח את הגיטרה שלו, השעונה על המצבה שליד, ומתחיל לפרוט את האקורדים. האלמנה מתחילה לשיר וחברי היחידה מצטרפים אליה, בתחילה בהיסוס אחר בעוז. גם ירון נגרר אל תוך השיר, בתחילה הוא ממלמל במבוכה, אחר הוא מזמר אותו בביטחון, חובק את אריאל בכח, ושר את שיר ההספד הזה על יורם החבר ליחידה שנשאר לנצח בן עשרים ופזמונו אומר:
"יורם, תגיד לי אתה,
מה עושים עם חבר שכמותך,
מה עושים עם מותך,
עם זיכרון היותרך,
ועם השכחה."

22. חוץ, יום, בית הקברות.

ירון, דני, אמיר אריאל עידו ושלומי פוסעים בשביל היציאה מבית הקברות. "חם" אומר מישהו. לפתע דני מסתובב ומתחיל לרוץ בכל המהירות חזרה אל קברו של סמואל, מחזיק בידו את הכיפה על הראש שלא תיפול. הוא שועט לכיוון בחור דק גזרה שעומד ליד הקבר ומחזיק כמה זרי פרחים בידו, מגיע אליו, ושולח לו אגרוף ישר לפרצוף, תוך שהוא צועק אל חבריו:

דני

הבן זונה לקח את הזר שלנו

הוא חובט בו שוב והבחור נופל על המצבה. ירון ועידו ואמיר שועטים גם הם לעבר המקום. גם אריאל רץ אחריהם אם כי לאט יותר. ירון ועידו, חובטים פעם-פעמיים בפני הבחור ובבטנו. ירון מצמיד את ראשו של הבחור, השרוע כשפניו אל המצבה, כך שפרצופו נמערך אל הקבר. ירון מביט באריאל שרץ לאיטו, ומוסיף להחזיק את הבחור

הבחור

(פניו מעוכות אל האבן, ממלמל) תעזוב אותי... לא עשיתי כלום...

אריאל מגיע, מתנשף מהריצה, נעמד ליד הבחור, לוקח אוויר, ובשארית כוחותיו חובט בעורפו. ירון מרפה מהבחור ולוקח נשימה ארוכה.

23. חוץ, יום, בית קפה

תל אביב. סניף בית קפה של אחת הרשתות הגדולות. שעת אחר-צהריים. **ירון, אריאל, אמיר, דני, שלומי** ושוטר נוסף יושבים סביב שולחן, כולם במדיהם המבהיקים הלבנים, משקפי השמש על המצח. מולם כוסות בירה ועוגיות מלוחות. הם שותים את הבירה בהנאה. **אריאל** לוקח לעצמו עוגיה

אריאל

אני מרגיש יותר טוב

ירון מוציא קופסת סיגריות מארלבורו מכיסו, לוקח סיגריה ומדליק אותה

אמיר

ממתי אתה מעשן?

ירון

אני לא מעשן. פתאום בא לי.

ירון שואף מהסיגריה ונוהם בהנאה. כולם חוץ מ**אריאל** מוציאים סיגריות מהקופסה, שואפים ונוהמים. המלצרית, בחורה צעירה וארוכת רגליים כבת 15, מניחה מאפרה על שולחנם. חמשת השוטרים סוקרים אותה. מכונית שברולט שחורה, בוהקת, נעצרת ליד האוטו של **ירון**. המנוע שלה מרעיש. החלונות סגורים ואי אפשר לראות את הנהג. השוטרים מביטים במכונית בריכוז.

דני

מה זה האוטו הזה? זה מרמאללה?

חבורת השוטרים בוחנת את האוטו בעיון.

שלומי

(פוסק לבסוף) לא, זה ערבי מהצפון, תראו את הגגון שלו, זה מעמיס סחורה.

האוטו השחור מתאמץ להידחק עכשיו לחנייה הצרה שליד האוטו של **ירון**.

אריאל

(ל**ירון**) תסתכל הוא תקף משפשף לך את האוטו

ירון

(בקול שקט ורציני) אם הוא משפשף לי את האוטו הוא מת

הם ממשיכים לעקוב אחרי הרכב השחור שנצמד עכשיו למכונית של ירון, עוד רגע הוא שורט אותה, אבל מצליח לבסוף להחנות ממש בצמוד אליה מבלי לגעת. האיש שברכב יוצא ממכוניתו. זה גבר ערבי בן גילם של השוטרים, נאה, גבה קומה, שיערו השחור משוך לאחור, עורו שחום. הוא לבוש במכנסיים מחויטות וחולצת כפתורים לבנה. השוטרים עוקבים אחריו בשתיקה במבטם בעוד הוא חולף ממש לידם. בתחילה הוא לא שם לב, אלא שאז מסובב הגבר הערבי את ראשו ורואה את חבורת הגברים הנועצים בו עיניים. הוא מפנה חזרה את הראש ונעלם מעבר לפינה. **דני ואמיר** קמים.

דני ואמיר

זזים

הם מתחבקים עם השאר, משאירים מטבעות לשלם עבור הקפה והעוגה. גם השאר קמים, זה אחר זה. רק **ירון** נשאר לשבת

ירון

אני נשאר. אני רוצה לחשוב. אני אפגוש אותכם שם.

כולם נפרדים ממנו בחיבוק ונשיקה.

ירון

(לכל השאר) להתראות לוחמים

כל השאר

(לירון) להתראות לוחם

הם הולכים. הוא נשאר לבד, בוהה בחלל, כמהרהר. מוזיקה קצבית בוקעת מהרדיו. המלצרית גוחנת לידו, מפנה את הכוסות מהשולחן, הוא לוטש בה עינים, בוחן אותה כשהיא צועדת מצד לצד, מציצה אליו מעבר לכתף, משפריצה מים וסבון על אחד השולחנות. הוא מתחיל לפזם שיר מוכר, "רדיו חזק", השיר שרקד לאשתו, מנסה להתגבר בקולו על מוזיקת הרדיו. כשהוא מגיע לפזמון- "היא אוהבת רק רדיו חזק שמנגן", הוא מביט ישר בעיניה של המלצרית. היא מחייכת, משפילה את עיניה, אבל הוא ממשיך להתבונן ולהמהם.

מלצרית

מה?

הוא מניד בראשו לאות: "כלום" וממשיך להביט בה ולפזם. היא מתקרבת אליו נעמדת מולו

ירון

תל אביבית?

(בלי לחכות לתשובה הוא ממשיך)ירון

המלצרית

נעמה

ירון מניח את האקדח על השולחן

ירון

אני שוטר לוחם

הוא נעמד, מקפל את שרוול חולצתו, ותוך שהוא מותח יד מאחורי הראש הוא מכווץ את שריר ימין. הוא בודק את הרושם שעורר. המלצרית לא נראית מרוגשת במיוחד. ירון מרים את האקדח מהשולחן

ירון

תגעי

המלצרית

(בחיוך חצוף) לגעת במה?

ירון מביט במלצרית

ירון

בת כמה את? את סטודנטית?

המלצרית

חמש עשרה, עוד מעט חמש-עשרה וחצי... למה?

ירון מביט, רגע של היסוס... הוא מכניס את האקדח לחגורה, מוציא מכיסו כמה מטבעות ומניח על השולחן.

המלצרית

כבר?

ירון

צעירה מדי

24. חוץ, יום, חוף הים.

שעת אחר-צהרים, הטיילת. ירון צועד, מביט סביב, גברים, נשים, מכוניות, החול הים. מבטו קולט את ארבעת חבריו, **שלומי, אריאל, אמיר ודני** יושבים על החול, ליד הים. הוא נעצר ומביט בהם, בחבריו, מבט ארוך. ואז מקפץ מעל המעקה ורץ על החול, אליהם. מעבר זמן. חוף-הים. **ירון, אריאל, שלומי, אמיר ודני** יושבים על החול לבושים בבגדי ים קצרים. כולם שזופים וחסונים, חוץ **מאריאל**. הים כחול, בשמיים שמש בהירה יוקדת. הם שותקים ומביטים על המים.

ירון

(לאריאל) אני שמח שהלכנו לים לפני הניתוח שלך.

אריאל

כן. (ולאחר שניה) פפפ... כבר מזמן לא זיינתי

הוא משתתק, בוחן את גופו הגרום ומניח את ראשו בין ידיו. **ירון** מסמן משהו לדני. הוא תופס את **אריאל** בידיו, **דני** תופס אותו ברגליו, גם **שלומי ואמיר** מצטרפים. **אריאל** צועק ונאבק אבל הארבעה מניפים אותו בקלות, רצים איתו אל עבר הים, זורקים אותו שלוש פעמים גבוה באוויר, וברביעית מעיפים אותו למים. **אריאל** מוציא את ראשו הרטוב. **ירון** שב ומטביע אותו, מתיז מים על גולגלתו החלקה, ומשפשף אותה

ירון

(בעוד הוא משפשף) זה מלח, זה מלח, זה מלח, זה מלח

אריאל מרים את ראשו מהמים. **ירון** מביט בו. נדמה שהוא רוצה לומר משהו, מחפש מילים ולא מוצא. שני החברים מביטים זה בזה, צמודים זה לזה, מבט ארוך. **ירון** מתרחק צעד לאחור, מזנק קדימה ושוחה חתירה ישר אל תוך הים ואחר חוזר לכיוונם, נעמד בבגד הים הקצר, שריריו נפוחים מהמאמץ, הוא מביט בפלג גופו העליון, זרועות, כתפיים, חזה. הוא שמח. הוא צועד אל עבר החוף.

25. חוץ, יום, מגרש חנייה ליד הים.

ירון, ואריאל ואמיר עומדים במגרש חנייה ליד הים, מגבות תלויות על כתפם.

אמיר

(לאריאל) בוא, אני אקח אותך הביתה

ירון

אני אקח אותנו

אמיר

(מביט לרגע בירון) טוב... להתראות לוחמים

דני מתרחק לעבר מכוניתו. **אריאל וירון** נשארים לבדם ליד מכוניתו של **ירון**

ירון

(בקול שליו. מסמן אל מכוניתו) כנס. ניסע לחתום במשרד של העורך דין

אריאל

למה עכשיו? ...

בוא נסתובב עוד קצת בתל אביב...

ירון שותק

אריאל

(מביט בירון ולא נע) אני אחתום אחרי שאני אצא מהניתוח

ירון

כנס

אריאל

למה לא אחרי הניתוח?

ירון חוכך בדעתו

ירון

זה כמו שאנחנו יוצאים לפעולה. אנחנו טובים ואנחנו עושים את העבודה
הכי טוב שאפשר, ואנחנו הורגים אותם ויוצאים חיים. אבל תמיד משהו גם יכול לקרות.

אריאל מביט בירון ולא נע

אריאל

אני רוצה לנסוע לבית שלי

ירון מביט באריאל ולא נע. אריאל מביט בו חזרה, חסר אונים

אריאל

אני אלך מחר. עכשיו תיקח אותי הביתה

ירון פותח את דלת המכונית. אריאל נכנס. הם נוסעים בדממה

26. חוץ, לילה, כיכר תל-אביבית

כיכר תל-אביבית קטנה. שעת לילה מאוחרת. פקח ופקחית עיריה במדי תכלת דופקים בכוח על דלת אבן של מקלט אבן בלב כיכר תל אביבית.

פקחית

(צועקת) תפתחו זה עירייה

שתיקה. איש לא עונה

פקחית

(צועקת) יש לי צו לנקות את המקלט

הפקח לוקח תנופה, רץ, ומצליח לפרוץ את הדלת. הפקח והפקחית נכנסים פנימה ונעלמים. הכיכר ריקה. מקלט האבן. אחרי כמה שניות אנחנו רואים ארבעה נערים ונערות כבני 15, יוצאים זה אחרי זה מהמקלט, כל אחד מהם מחזיק מזרון דק ונושא תיק גב. נערים ללא בית שנזרקו מהמקלט, לבושים בבגדים שחורים, חצי מסמורטטים חצי פנקיסטים.

27. חוץ, לילה, תל-אביב

הנערים והנערות פונים שמאלה מהכיכר, ומשם ימינה לרחוב צדדי צר, שמכוניות חונות בו בצפיפות. אחת הנערות מעקמת בידה את מראת הצד של המכונית שלידיה וחובטת בשמשתה. גם הבחור שמאחוריה חובט בשמשה של אותה המכונית, ושל זאת שאחריה. הם עומדים מול אוטו לבן. אחד מהם בועט במראת הצד ושובר אותה. עוד אחד מצטרף ובוטט בשמשה הראשית. האחרים מצטרפים, בועטים בשלדה, שוברים את השמשות, דופקים בכל הכוח על הגג.

פתאום אחת מהנערות עוצרת ומפנה את ראשה. גם השאר מביטים. בחורה בראשית שנות העשרים שלה, **שירה**, עומדת בחצר הבית הסמוך ומתבוננת בהם. האם היא הולכת לצעוק? האם צריך לברוח? אבל משהו במבטה של **שירה** נותן את התחושה הברורה שהיא לא תעשה דבר. אחד מהנערים בועט בתיאטרליות

במכסה הפח, כאילו עושה זאת הפעם במיוחד בשביל **שירה**. הוא בוחן את תגובתה. פניה לא נעות. האחרים מצטרפים, עושים עבודה עוד מופע קטן של הרס. **שירה** מביטה בהם ופניה חתומות. הילדים מסיימים ונעלמים בפירת הרחוב. **שירה** ניגשת אל האוטו המרוסק, לוחצת על כפתור האימוביליזר, דלתות האוטו נפתחות, היא גוחנת פנימה, מוציאה ספר, שקית ניילון, וכמה דיסקים מהספסל האחורי, סוגרת את הדלת ונכנסת לאחד הבניינים הגבוהים.

29. חוץ, יום, הרי ירושלים

מוקדם עם שחר. **שירה** ועימה שלושה בחורים בני גילה: **עודד**, **נתנאל**, **ויתם**, לבושים בגדים ספורטיביים, כל אחד נושא תיק גב, מעפילים במעלה הר, בין סבך של שיחים ועצים. **עודד** גבוה ורזה, שיערו בהיר-אדמוני, **נתנאל** נמוך יותר, שיערו החום גלי וסבוך, **ליתם** שיער שחור קצוץ, וגוון עורו כהה משל השאר. הם עולים ויורדים עד שהם מגיעים לפיסת קרקע מישורית. הארבעה מביטים כלפי מטה. מתחת לרגליהם נשקף העמק. כפר ערבי, האוטוסטראדה, דומה לנוף בו הביטה חבורת השוטרים בסצינה הראשונה.

ויתם

(מצביע אל העמק) איפה שהבתים הלבנים נולדתי. וממול אבא שלי עבד

עודד

במחצבה?

נתנאל

לא. אבא שלו עבד בהובלה, במשאיות, ליד המחצבה.

שירה נשכבת על גבה על האדמה. היא מביטה כלפי מעלה. מבטה עובר בין שלושת הבחורים שעומדים לידה, ומשם אל השמיים, אל צמרת העץ. שלושת הבחורים מתיישבים על הדשא. **שירה** עוצמת את עיניה.

ויתם

קיבלתי היום מילואים, שלושים יום בחרמון... עוד שלושה שבועות....

עודד

זה מצחיק

רישרוש מהשיח. שפן סלע קופץ ומטפס על אחד העצים.

ויתם

היינו באים הנה עם הבני דודים שלי... פעם ראיתי פה תן....

נתנאל נעמד ומסמן בראשו לבני החבורה. **עודד** גוחן אל **שירה** ששוכבת ועיניה עצומות, סוקר את פניה כמנסה להבין אם היא אכן ישנה. הוא נוגע בכתפה. היא פוקחת את עיניה

עודד

ישנת?

שירה

לא

שירה קמה ופוסעת יחד עם **עודד** ו**יותם** אחרי **נתנאל**. מולם מזדקפת קבוצת עצים.

נתנאל

(צועק לחלל, קולו מהדהד) יש פה מישהו?

שירה

(מחזירה בצעקה, קולה מהדהד) א-נ-י

יותם

(מחווה בראשו על עץ עבות) העץ הזה זה טוב

ארבעת בני החבורה שולפים אקדחים, טוענים אותם במהירות ויורים חמישה כדורים בעמידה וחמישה בכריעה אל העץ. **עודד** מרים את האקדח ויורה באושר עוד שלושה ארבעה כדורים נלהבים באוויר. **נתנאל** נוגע בכתפו של **עודד** שמפסיק את הירי.

נתנאל

(ל**יותם**, מסמן אל העץ) תירה לו בראש

יותם יורה שלוש פעמים לצמרת העץ. אחד הכדורים פוגע בענף ומצית אותו. הענף נשרף ובעירה קטנה מתלקחת. הארבעה מתקרבים אל הענף, ומביטים באש הנחנקת לאיטה. **נתנאל** מסובב את האקדח על אצבעו. **שירה** מושיטה את האקדח שבידה ומעבירה את הקנה בעדינות וברפרוף על מרפקו של **נתנאל** שמסתובב אליה

שירה

אנחנו בוני וקלייד

נתנאל מהנהן קלות בראשו, ואחר דורך על הענף עד שהאש כבה.

30. פנים, יום, אולם הכניסה לבית הוריה של שירה.

שירה, תיק גב על כתפה, נכנסת לכניסה מהודרת של בניין גבה קומה, אותו הבניין אליו נכנסה בלילה. השומר, כבן חמישים, יושב ליד שולחן בכניסה. **מיכל**, בת תשע-עשרה, אדמונית, במדי חיילת, אחותה של **שירה**, יוצאת מהמעלית בדרכה החוצה, צועדת במהירות אל **שירה**

מיכל

אני מאחרת. אני עפה.

(גוחנת ונושקת לשירה על האף) ראיתי מה עשו לאוטו שלך.... מפחיד....

שירה לא עונה

מיכל

זה הילדים המופרעים האלה מהמקלט....

מיכל מביטה לרגע ב**שירה**. היא מסיטה את מבטה אל מראה שבחדר הכניסה ומסדרת את שיערה האדמוני בעוד **שירה** מסתכלת על אחותה, מוקסמת.

מיכל

נמאס לי כבר מהצבא הזה.... איזה שעמום....

שירה

עוד מעט זה יגמר.

שירה מחבקת את **מיכל**. **מיכל** יוצאת מהבניין, **שירה** מביטה אחריה, עד שהיא מתרחקת

שירה

(לשומר) שלום מארק

השומר מניד בראשו

שירה

תיכף באים שלושה חברים שלי. תיתן להם להיכנס, טוב?

השומר מביט בה משועשע מעט ומהנהן בחיוב. **שירה** פוסעת אל המעלית.

31. יום, פנים, דירת הוריה של שירה.

שירה נכנסת לדירת הוריה, סלון רחב ידיים ומרווח. היא פותחת את החלון הגדול ותל-אביב נגלית. צלצול בדלת. **שירה** פותחת. **נתנאל, עודד ויותם** נכנסים לדירה. **יותם** מסתכל סביב. הם מתיישבים על הספה. **שירה** לוקחת מחשב נייד שעל השידה, מתיישבת מולם ומניחה אותו על ברכיה.

עודד

פגשנו את אחותך למטה. יפים לה המדים

שירה

(בעוד היא מדליקה את המחשב) כל דבר יפה לאחותי הקטנה

יותם

יש אולי משהו קטן לאכול? אני נורא רעב...

שירה

(בעוד היא טרודה במחשב) תסתכל במקרר... בטח יש משהו

עודד

בשנייה אני מזמין פיצה

איש לא עונה. **יותם** פותח את המקרר ומוציא לעצמו חמאה, ונתח גבינה צהובה. **שירה** נכנסת במחשב ל: "המסמכים שלי". בין שלל הקבצים היא פותחת את: "טקסט מתוקן 3".

שירה

(מקריאה) הגיע זמנם של העניים להתעשר ושל העשירים למות.

מדינת היהודים הפכה למדינה של אדונים ועבדים.

אלה עם מטוס פרטי שייקח אותם לאן שהם רוצים,

ואלה שאין להם כסף לאוטובוס.

(**שירה** מביטה בשלושת הבחורים כמנסה לבחון את דעתם וממשיכה)

מדינה מנוולת צועקת לנו לשמור על שלווה.

שלווה היא שקר, שקט הוא רפש.

נתנאל

המשפט הזה נשמע כמו פרסומת

שירה

אתה חושב?

נתנאל מהנהן. **שירה** מסמנת במחשב את המשפט. **יותם** מגיע לשולחן עם קרקרים, שני נתחי גבינה צהובה וחמאה.

יותם

הקרקרים היו על המקרר... תמשיכי...

שירה

הפלסטינאים לפחות יודעים שהם כבושים...

יותם

למה את מכניסה לפה את הפלסטינאים? ... צריך להסביר לאנשים פשוט:
ישראל היום במקום הראשון בעולם המערבי בפער בין עשירים לעניים. אלופי העולם!

נתנאל

נשמע עד הסוף

יותם

סליחה...

(מביט בנתנאל) אתה נורא חיוור

שירה קמה, המחשב בידה, קרבה ומביטה בו.

שירה

(ליותם ועודד) תביאו לו מיץ מהמקרר...

(לנתנאל), אתה לבן, תשכב על הספה

שירה עוזרת לנתנאל לחלוץ את נעליו, הוא משתרע על הספה, היא מתיישבת לידו, מניחה כרית מתחת לראשו, המחשב הנייד על ברכיה. **יותם** חוזר עם שני קרטוני מיץ, **עודד** מוזג מיץ תפוזים ומגיש לנתנאל.

יותם

(ממלמל בעוד הוא מוזג את המיץ, רכון מעל נתנאל) זה קורה לו לפעמים....

יותם ועודד מתיישבים מול **שירה ונתנאל**, במקום בו ישבה **שירה** מקודם לכן.

נתנאל

(שכוב על הספה), זו מין מיגרנה... המילים האלה לוחצות לי על הראש...

שירה

להמשיך?

נתנאל

בטח

שירה יושבת על הספה בצמוד לראשו השרוע של **נתנאל**, **עודד** מניח את המחשב על ברכיה. היא מקריאה בכיוונו של **נתנאל**

שירה

הגיע זמנם של העניים להתעשר ושל העשירים למות.
את הרוב מטמטמים בלאומנות, בשנאת האחר, זה ברור...
את המיעוט החופשי בעיני בעצמו, מטמטמים בחופש אישי ומין חופשי.
אין היום דבר חתרני פחות ממין.
אנחנו, קבוצה של חברים שמסרבים לנתק בין מה שאתה חושב לאיך שאתה חי,
אנחנו שבגילנו האושר העליון עדיין אינו השינה... או הפנאי-
אנחנו החלטנו לפעול.
(פונה לנתנאל) פה בא מה שדיברת עליו...
במדינה שיש בה לוחמים רבים כל כך,
צריך רק להפנות את הרובים לכיוון הנכון. מעזה לתל אביב.
הרחובות מלאים בחיילים, בנשק - ורק המטרות שגויות.
המדינה מאמנת לוחמים שירו לה בראש
(עוצרת) שנייה, מפה יש לי את זה על דף... עבדתי על זה אתמול... (היא גוחנת לתיקה,
מוציאה מחברת, ומדפדפת אל העמוד הנכון. בעודה מדפדפת ניגלים לנו כמה ציורים,
וכמה טקסטים קצרים, כמו שירים).

יותם

מותר לעשן פה?

שירה

בעיקרון אימא שלי אלרגית אבל כשהם לא פה זה בסדר.
(לנתנאל) זה יפריע לך?

נתנאל

(מניד בראשו) זהו, אני בסדר

יותם מדליק לעצמו סיגריה

שירה

הרצל כתב: "היהודים, דווקא משום שמצבם רע כל כך..."

נתנאל שולח אצבע ושם אותה על שפתיה של שירה כאומר: עזבי את הרצל

שירה

נדלג על זה...

אנחנו, בנותיה ובניה של ארץ ישראל המכוערת,
שנולדנו למדינה אכזרית, גזענית, אלימה, בורה,
מודיעים לכם, עשירי ישראל- להיות כל כך עשיר במקום שיש בו עניים מרודים - זה פשע.
הגוויות שלכם יסמנו, כמו צלבים, את זירות הפשע האלו.

נתנאל מביט בעודד שלוחץ על הפלאפון שלו

עודד

זה היה דקה וארבעים. עצרתי בהפסקות.

נתנאל

זה עדיין נשגב מדי. מהפכה זה לא שירה, זה פרוזה.

(בעוד הוא מתיישב לשירה, מביט ישר בעיניה) את מדברת אל אנשים שיצטרכו לקום
ולקחת נשק.

(הוא, קם, נעמד, ומשוטט מצד לצד בחדר)

מהפכות מתחילות תמיד מוקדם מדי. כשאף אדם הגיוני לא נותן להן סיכוי.

לכן צריך להיות מאוד חזק עם המילים. את צריכה להגיד: עכשיו אנחנו חלשים, שוליים, אבל

הפעולה הזאת תראה שאנשים כמונו קיימים פה. ואם אנחנו קיימים - זה אפשרי.

שירה שותקת, נראית מעט פגועה

נתנאל

(נעמד ליד החלון הגדול ומביט אל תל אביב שבחוף)
ותכתבי גם, זה חשוב: לא נסתתר ולא נתחבא. לא כמו עם הבנק ששרפנו...
הפעם אנחנו עומדים מולכם גלויי פנים... שהפושעים האמיתיים יתחבאו...

יותם

שירה, אולי, במקום הגיע הזמן של העשירים למות ושל העניים להתעשר,
הגיע הזמן של העשירים להתפגר? להתעשר- להתפגר.

שירה

למות, למות.

נתנאל

איך שלא יהיה, שירה, עד מחר בערב זה חייב להיות גמור.
(נתנאל משתתק ומביט סביב. לשירה) ארמון הסלון של ההורים שלך...

שירה

אני שונאת את הבית שלהם. הם חזירים. אבל כשהם בחו"ל זה נוח

יותם

(בקול תוהה, לעצמו) אם אני הייתי נולד בבית כזה מעניין אם גם אז הייתי מצטרף אליכם...

שירה מפנה מבטה מ**יותם** ל**נתנאל**. שתיקה.

עודד

נתנאל אני חייב ללכת

נתנאל

(ל**יותם**) תחלק

יותם מרים את תיק הגב שלו, מוציא ממנו מחסנית ומושיט ל**שירה**. הוא מוציא עוד מחסניות ומושיט לשאר

יותם

את שאר המחסניות אני אכניס פנימה לפני... שתסתובבו בלי הרבה תחמושת עליכם...

שלושת הבחורים תוחבים את מחסניות כל אחד לתיקו. **שירה** מוציאה אקדח מתיקה ומניחה אותו על השולחן. **נתנאל** קם, האחרים אחריו. **שירה** פותחת את הדלת, שלושת הבחורים יוצאים, המעלית מגיעה- הם מנפנפים לשלום ונכנסים למעלית.

היא עומדת קטנה על סף הסלון רחב הידיים של הוריה. **שירה** מרימה את האקדח מהשולחן. היא חוצה את הסלון אל מסדרון ארוך, האקדח בידה, חולפת דרך חדר טלוויזיה מסוגנן. שוב המסדרון, היא מתקדמת- חדר אמבטיה, מראה גדולה, היא מרימה את האקדח ומיישרת את הקנה, סקרנית לראות כיצד היא נראית כשהיא מחזיקה אקדח. היא מגיעה אל מרפסת מרווחת, יוצאת אל המרפסת, מעיפה מבט אל הרחוב. עוברים ושבים, מראות יום-יום של עיר. נכנסת חזרה. בסוף המסדרון, חדר השינה של הוריה. מיטה גדולה, ספריה קטנה, הליכון לכושר, טלוויזיה, כמה חפצי נוי, תמונות של בני המשפחה תלויות על הקיר ולידן כמה צילומים אומנותיים. **שירה** מתיישבת על המיטה, מניחה את האקדח על הכר, מוציאה טוש שחור ממגירה, בודקת על ידה אם הוא כותב. היא מרימה בעזרת גופה את המזרון כך שקרש המיטה נגלה, יושבת על הקרש וכותבת עליו: "עשירים מחורבנים, אני אוהבת אותכם". היא קמה והמזרון שב ומכסה את הקרש, מיישרת את הסדין ואת כיסוי המיטה, חוזרת אל הסלון, לוקחת את המאפרה עם הסיגריות שעל השולחן ומרוקנת אל הפח.

32. פנים, לילה, חדר מדרגות

עודד מטפס במדרגות ותוך כדי כך מוציא פלאפון מכיסו ומחייג.

קולה של שירה בפלאפון

היי **עודד**

עודד

את בבית? את לבד?

עודד מגיע אל דלת דירה בקומה השלישית, מוציא מפתח מכיסו ופותח אותה

33. פנים, לילה, דירתם של עודד ושל אביו.

עודד נכנס אל הדירה. דירה ממוצעת. סלון לא גדול ובקצהו ספרייה ובה ספרים רבים.

קולה של שירה

אני ברחוב... אני מחכה לאחותי

עודד

אני מחכה לאבא שלי

עודד ניגש לשולחן כתיבה שבקצה הסלון, פותח את אחת המגירות ומוציא ממנה כמה דפים...

עודד

רציתי להגיד לך... מצאתי פה במגירה של אבא שלי כל מיני כרוזים ודפים מהתקופה שהוא...

עודד פוסע, הפלאפון בידו חזרה אל הסלון, פותח את התריסול ומביט מטה, אל הרחוב. הוא מעיין בשתיקה בדפים שבידיו. גם שירה שותקת. אחרי כמה שניות של שתיקה

קולה של שירה

עודד?...

עודד

(מקריא מאחד הדפים) "שדה הפעולה שלנו הוא המאבק במשטר הקיים בישראל... העקרונות הסוציאליסטים שלנו מעמידים אותנו בקרב נצחי, בלתי מתפשר, נגד הציונות...". אני חושב שאת זה אבא שלי כתב בעצמו... (**עודד** מדפדף לדף הבא) ואת זה הוא הדגיש בעיגול: "מהפכן הוא אדם אבוד... ללא רגשות, ללא קשרים רגשיים, ללא שם... הטבע האמיתי שלו הוא ההיפך מכל רומנטיזם, מכל רגשנות... את שומעת?..."

שירה

כן, כן

עודד

(ממשיך) אדם אבוד... את הידידות, האהבה, קרבת המשפחה- הכל הוא מדכא באכזריות למען יצר אחד, קר ובלעדי, תענוג אחד, גמול אחד, נחמה אחת, סיפוק יחיד במינו- תענוג ההרס, הצלחת המהפכה" וואו... מעניין אם כבר נולדתי כשהוא כתב את זה...

קולה של שירה

(אחרי שתיקה) עודדי...

עודד

שלנו לא פחות טוב... יותר טוב... לא לכולם יש משוררת...

קולה של שירה

אני פה הגעתי לטיילת... אחותי כל שנייה באה

עודד

(מסתכל למטה, אל הרחוב) גם אני חייב לנתק...

קולה של שירה

בי...

עודד

ביי שירה

עודד מניח את הפלאפון ומסתכל מטה. הוא ניגש אל מערכת הסטריאו, לוחץ פלאי, והשיר: "... של החלונות הגבוהים מתחיל להתנגן. הוא מביט לרגע בפניו במראה קטנה שעל הקיר, מוציא קנקן מיים מהמקרר ושם שתי כוסות. הוא עומד באמצע הסלון ומחכה. רעש של מפתח בדלת. **מיכאל**, גבר כבן 55, ממוצע קומה, שיערו השחור מלבין מעט, נכנס פנימה. **עודד** ניגש אליו ומחבק אותו חזק. **מיכאל** מחייך, כמופתע מעט מקבלת הפנים.

עודד

שומע את המוזיקה?...

מיכאל מהנהן.

עודד

בשבילך. רוצה לשתות אבא?

מיכאל

(מוציא מתיקו שקית נייר) כן... הבאתי בורקסים... מלטה... ממש טעימים... נאכל בסלון...

עודד

אבא...

מיכאל

אני אחתוך עגבניה... תוציא גבינות ויש יוגורט עם הבורקסים... אני נורא רעב...

מיכאל מוציא עגבניה מהמקרר ובקבוק שמן זית ומציב אותו בסלון. **עודד** מביא את הגבינות והיוגורטים. הוא עומד מול השולחן בסלון, כולו מחוייך....

עודד

אני רק אלך להתקלח קודם?...

מיכאל

שב... תרגע... תחליש טיפה את המוזיקה...

עודד לוחץ על השלט בדראמטיות והמוזיקה נעלמת.

מיכאל

(בחיוך) **עודד**... מה יש לך?... אתה קצת היסטרי בזמן האחרון...

עודד

לא היסטרי... אני מאושר

עודד מתיישב. **מיכאל**, מוציא את המאפים מהשקית, מניח אחד בצלחת שלו ושני בזו של **עודד**.

מיכאל

(בעוד הוא חותך את העגבניה) תאכל אותם כשהם עוד חמים....

מיכאל לוקח את אחד הבורקסים ונוגס בו בהנאה

מיכאל

(בחביבות) מה האושר הגדול?... פגשת היום את **שירה**?...

עודד מחייך ולא עונה. **מיכאל** ו**עודד** יושבים זה מול זה, אוכלים ארוחת ערב.

34. חוץ, לילה, הטיילת שליד חוף הים.

שירה עומדת על הטיילת המשקיפה על הים ליד בית קפה שמוזיקה בוקעת ממנו. היא מביטה סביב, שותקת, פניה ללא הבעה ולפתע דמעות מנצנצות בעיניה. לרגע. ושוב היא נרגעת. היא מביטה אל הים

החשוק. **מיכל** מתקרבת אליה. היא מחזיקה בידו של בחור מתולתל. לידו עומד בחור רזה וגבוה, אפו סולד, פניו חיוורות, שיערו בהיר. **שירה** עומדת בגבה אליהם ולא מבחינה בהם. **מיכל** מתגנבת מאחוריה ונוגעת בכתפה. **שירה** נבהלת ומסתובבת, **מיכל** מחבקת אותה.

מיכל

(תוך כדי חיבוק) **שירלה**, (מצביעה על הבחור המתולתל) זה **רני** שלי
זזה **אוהד**, חבר של **רני**. זאת **שירלה**, אחותי המשוגעת.

שירה מביטה אל הים. שני הבחורים מביטים בה. **שירה** קרבה ל**מיכל** ומושכת אותה לצד

שירה

(בלחישה) אמרנו רק אני ואת

מיכל

(לוחשת) מצטערת. היה לי טוב אתו. לא יכולתי להגיד לו ללכת...
אבל **אוהד** בדיוק בשבילך, תני לו צ'אנס...

רני ניגש ל**מיכל**

רני

באה לחוף?

מיכל ו**רני** יורדים בשביל המוביל אל החוף. **אוהד** ו**שירה** נשארים לעמוד.

אוהד

נרד גם?

שירה

אני כבר הולכת. אני קמה נורא מוקדם מחר

אוהד

(הוא מחווה בידו לעבר הים) בואי

הוא פוסע והיא בעקבותיו. הם יורדים אל החוף ופוסעים על החול. **מיכל** ו**רני** הולכים כעשרים מטר לפניהם.

אוהד

שקט. אפשר לשמוע את הדגים מתמזמזים.

שירה לא עונה

אוהד

אז מה את עושה בחיים שירה?

שירה

לומדת באוניברסיטה

אוהד

אני לא. למדתי והפסקתי. יודעת מה למדתי? (מחכה לתשובה וממשיך): פילוסופיה. מערבית ויהודית והודית. ניסיתי הכול. שלוש שנים פילוסופיה. כמו הצבא. את מבינה?

שירה

כן

אוהד

(שותק רגע וממשיך) ידעת שרוב הפילוסופים הגדולים מתו בתולים?
דקארט, שפינוזה, קאנט- מה זה אומר לדעתך...?
(מחכה לתשובה וממשיך) יש לי בת דודה, בת 40, צרפתייה, ששכבה עם
מאה גברים... ועם המון נשים... בסוף נשארה רווקה... אימא שלי מרחמת
עליה... ואני אומר: היא היחידה שיודעת מה היא עושה.

מיכל ורני שצועדים כמה מטרים לפניהם, נעצרים. **מיכל** פונה לאחור וניגשת אל **שירה** ואוהד.

מיכל

באים למים?

שירה מחייכת, מנידה בראשה: "לא". **מיכל** ניתקת מהם, מרימה את שולי שמלתה ובצעדים מהירים נכנסת אל המיים, טובלת בהם עד המותניים. **רני** נשאר לעמוד על החוף.

מיכל

(צועקת לרני) בוא למים יא פחדן

שירה עומדת ומביטה באחותה כאילו מנסה לגמוע אותה במבטה. **מיכל** כורעת וטובלת את ראשה במים. בינתיים **אוהד** מעיף באוויר את קפקפיו ותופס אותם

אוהד

החול נעים

שירה מהססת, אחר מתכופפת ומורידה את כפכפיה

שירה

(קוראת לאחותה, מנפנפת לה בכפכף) **מיכל**

מיכל

(מנערת את ראשה הרטוב וצועקת חזרה) כנסי למים... אל תפחדי....

שירה מביטה בה ומנידה את ראשה

שירה

(לאוהד) נו תמשיך לדבר

אוהד

על עצמי? על הבת-דודה?

שירה

כן

אוהד

(אחרי שהתעשת) בסוף הקיץ אני נוסע לפריז ללמוד צרפתית בסורבון. אני נוסע לשכב ולשכב... בורחס בזקנתו כתב שהמוות זה הכסא שלעולם לא תשב עליו והנשים שלא תשכב איתן. אם לא תשאיר אף אישה שלא שכבת איתה – לא תמות....

שירה פורצת בצחוק קופצני

שירה

מצטערת, יש לי צחוק רועש

אוהד מופתע אבל מרוצה. בינתיים **מיכל** יוצאת מהמיים, מנערת את רגליה הרטובות, הולכת ישר אל **שירה**, כורכת את זרועה סביב מותנה ומושכת אותה כמה צעדים

מיכל

את רוצה שאני אעיף את שניהם ונשאר לבד?

שירה

(קולה רך) זה לא משנה

מיכל נותרת עוד רגע לצד **שירה**, אחר שבה אל רני. הם חוזרים לפסוע על החול. **שירה** ו**אוהד** פוסעים בעקבותיהם. **אוהד** מביט ב**שירה** כמנסה לתהות מה עובר בראשה

אוהד

עייפתי אותך...

שירה

(מנידה בראשה) לא, לא

אוהד

(אחרי שתיקה קלה) את יודעת שהבת דודה שלי סיפרה לי שהצרפתיים קוראים ליחסים מחוץ למסגרת הזוגית הרפתקאה קטנה... הרפתקאה קטנה... למה שאנחנו קוראים בגידה... המילה הזאת ישר עושה אסוציאציות מלוכלכות... ישר זה מחבר אותך למרדכי ואנונו... לבוגד במולדת...

שירה

(קוטעת אותו) ואנונו לא בוגד

אוהד

(הוא מביט בה מופתע) טוב, הוא לא בוגד... זה לא העניין...

שירה

מרדכי ואנונו לא בוגד. זה כן העניין.

אוהד

טוב... (הוא עוצר לרגע) אולי עדיף שנשתוק?...

השניים צועדים בשתיקה ארוכה-ארוכה. מדי פעם זורקים חצי מבט זה אל זה

שירה

(קוטעת שתיקה ארוכה) אוהד

אוהד מביט בה

שירה

אני נורא פוחדת אבל הפחד שלי הוא ריאקציונרי

אוהד שותק לרגע

אוהד

אני לא חושב שאני מבין אותך שירה

שירה

אמרה את זה אישה שאני מעריצה. אולריקה מיינהוף. היא כבר לא חיה

שירה מביטה באוהד אחר צועדת לעבר מיכל, נעמדת ממש מאחוריה, חובקת את כתפה. מיכל מופתעת. אבל מתעשתת.

מיכל

(בקול כמעט מפתה) האחות הגדולה שלי

שירה לא עונה

שירה חובקת את מיכל מצד אחד ורני חובק אותה מהצד השני. השלושה עומדים חבוקים. רני ניתק משתי האחיות ומצטרף לאוהד. שירה ומיכל מטפסות על שובר הגלים ומביטות באוהד וברני שעומדים למרגלותיהן, מרימים אבנים זורקים אותן אל הים.

מיכל

(לוחשת לשירה) הוא יפה

שירה

הוא דביל... כולכם...

מיכל מביטה באחותה. שתיקה. **רני** פוצח בשריקה קצרה אבל צלולה וחזקה של הנעימה מתוך: "מון ריבר"

מיכל

אני כל כך אוהבת אותו. לפעמים כשאני חושבת עליו אני לא יכולה לנשום

שירה בתגובה תופסת את **מיכל** ומחבקת אותה בעוצמה עד שנשמתה של **מיכל** כמעט נעתקת.

מיכל

(חצי חנוקה) **שירה**... מה קורה איתך היום?

מיכל נועצת ב**שירה** מבט כמנסה להבין. שירה שותקת. **אוהד** **ורני** מטפסים ומצטרפים אליהן. הם מביטים בים החשוך. בעוד ידו האחת של **אוהד** מאהילה על עיניו כמו מלח, השניה משתרבת מאחורי הגוף, ממששת את ישבנה של שירה שעומדת לצידו. פניה מתקדרות, לרגע היא מסובבת את הראש לאחור, אבל מיד מסובבת אותו חזרה, מניחה לו למשש את ישבנה, כנכנעת

רני

מיכלי, נלך הביתה?

אוהד

(ספק אומר-ספק שואל את **שירה**) אנחנו נלך לשתות?

שירה מביטה ב**מיכל**

מיכל

שירלי, נדחה את הפגישה למחר?

שירה מהנהנת בתנועה רפה

מיכל

בטוחה?

שירה מפנפת לאחותה חצי נפנוף לשלום. **אוהד** אוחז בידה. הם יורדים את הצוק.

35. פנים, לילה, בר.

בר רחב ידיים. מוזיקה חזקה. **אוהד** ושירה עומדים צמודים. **אוהד** מזיז את ראשו בקצב המוזיקה, נועץ את עיניו בעיניה של **שירה** במבט מרוכז

אוהד

עכשיו נשיקה

היא מצמידה פתאום את שפתיה בתנועה חריפה לשפתיו ונושקת לו. הם מתנשקים. הוא ממשש את ישבנה, היא ממששת את מפשעתו. לבסוף הם ניתקים.

אוהד

(תוך שהוא מהנהן בחיור) משהו לשתות?

שירה מהנהנת: "כן". **אוהד** הולך אל עבר הבר. **שירה** מביטה ב**אוהד** שמתרחק ונבלע בהמון, ואחר בגברים ובנשים הרוקדים סביבה. היא צועדת בכיוון הפוך מזה של **אוהד**, בורחת במהירות אל מסדרון ארוך המוביל אל דלת המובילה לבאר אחר

המאבטח בכניסה

(טופח על תיקה) יש נשק?

שירה

אקדח

המאבטח מחייך ומסמן לשירה להיכנס. שירה בתוך הבר. בהתחלה היא רואה רק את ההמון. אחר כך מבחינה בבחור רזה, פניו מחודדות, שיערו בהיר. הוא שר וצועק. לידו עוד אחד, מתולתל, מנגן בקלידים. פניו אדישות. זאת הופעה. היא נעמדת ומביטה בבחור ששר. בחורה בגופיה עומדת לידיה ומביטה בה. **שירה** מביטה בה חזרה. הבחורה בגופיה מתכופפת אליה

בחורה בגופיה

(צועקת באוזנה של **שירה** בגלל המוזיקה) את הולכת עם בנות?

שירה

(צועקת חזרה) מה?

בחורה בגופיה

(שבה וצועקת) את גם עם בנות?

שירה

אני לא יודעת

הבחורה בגופיה

אני אקח אותך על האופנוע שלי

שירה מהנהנת בראשה. בינתיים הבחור מסיים שיר

הבחור ששר

(מושך את ההברות) אחרון

הוא מתחיל לשיר. לשיר קוראים: "אני מרדכי ואנונו". "אני מרדכי ואנונו, אני מרדכי ואנונו", צורח הבחור בהיר השיער שוב ושוב. **שירה** מביטה בו בריכוז. כמה אנשים מהקהל מצטרפים, קופצים מול הסולן. אחד מהקופצים, בחור שחור שיער, שר עם הסולן, מצטרף לקלידן, רוקד כמו רקדנית בטן ומתופף על חזהו כמו טרזן, ולבסוף נעצר ממש מול **שירה**, פניו קרובות לפניה

בחור עם שיער שחור

אני שר עם הסולן ומקליד עם הקלידן אבל בעצם אני רקדן, משורר, הוגה דעות, בן 27, מי את בחורה בודדה?

שירה

אני בת 22. עוד יומיים אולי אני אשנה סדרי עולם. ואיעלם.

בחור עם שיער שחור

משוררת?

שירה לא עונה, מחטטת בתיקה ושולפת פנקס קטן. היא פותחת אותו, מנסה למצוא אור בחושך של הבאר

שירה

תקשיב: (היא צועקת בגלל הרעש)
'כעת הגיע זמנם של העשירים להתעשר ושל העניים למות.
לא נגד הטבע, אלא דווקא בתוכו משוטט הכסף,
נושם ונושף, עולה ויורד, לעולם לא ישן, מוצץ עצמות שלא הוא טרף, תמיד רעב.'
זה שיר יפייפה אבל הוא לא שלי, אז הפכתי את השורה הראשונה:
הגיע זמנם של העניים להתעשר ושל העשירים למות.

בחור עם שיער שחור

הלוואי

שירה

תשמע עוד אחד (היא שמה את הפנקס בתיק ומדקלמת מהזכרון)
בגיל שלושים, כך אומרים מדכאים ומדוכאים,
כבר מאוחר לעשות מהפכות.
אני בת 22,
העבר מלא גבורה, ההווה מלא שטויות.
(היא עוצרת לרגע) זה בנאלי? זה טוב?

בחור עם שיער שחור

זה עצוב

שירה

זה שיר שאני כתבתי

הבחור מהנהן בראשו. מביט בשירה

בחור עם שיער שחור

את יודעת שאת יפה?

שירה מגניבה חיוך קטן, אחר מביטה בו

שירה

בתיק שלי יש אקדח... (פותחת לפניו את התיק שלה) רוצה לראות?

בחור עם שיער שחור

גם אני מורד

שירה

(מביטה בו בריכוז כעומדת על טיבו) לא. אתה קשקשן. אתה צוחק ממני. קוף.

בחור עם שיער שחור

תודה

שירה

אני הולכת

שירה מפלסת את דרכה אל דלת היציאה. היא עומדת ברחוב. מכוניות חולפות, הולכי רגל בקבוצות ובודדים. שלושת חברי הלהקה, הזמר, גיטרה תלויה על כתפו, הקלידן ושחור השיער, שאיתו דיברה יוצאים מהבאר, חוצים את הכביש אל עבר מכוניתם. היא נעמדת, צמודה אל הקיר ומביטה בהם.

בחור עם שיער שחור

(תוך כדי הליכה, לחבריו) תקשיבו. (הוא מתחיל לפזם
את הלחן שהמציא בעוד הם פוסעים אל האוטו)
בגיל שלושים, אני אומרת, כבר מאוחר לעשות מהפכות.
אני בת 22,
העבר מלא גבורה, ההווה מלא שטויות

הבחור שב ומפזם את המילים. הקלידן מחקה קולות תיפוף, גם הזמר מצטרף באלתור. שירתם נבלעת מאחורי מכונית חולפת ושבה ועולה כשהמכונית מתרחקת. **שירה** ניגשת אליהם ונעמדת מולם.

שירה

צריך להגיד: 'אומרים מדכאים ומדוכאים', לא: 'אני אומרת'.
אם אתם שרים את זה תזכרו, טוב?

הבחור שחור השיער

זאת המשוררת

הקלידן

איך קוראים לך משוררת?

שירה

שירה

הבחור שחור השיער

Shira's band (מכריז)

שחור השיער מתחיל לשיר שוב את השיר של **שירה** לפי הלחן שהמציא. הקלידן מצטרף אליו. והזמר מתופף על פח האוטו שלידם. הופעה באמצע הרחוב. **שירה** מביטה בהם, חיוך של שמחה על פניה. רגע של אושר. הם שרים ואחר מפסיקים. הם פותחים את דלתות האוטו ונכנסים פנימה. הבחור מסמן בידו לשירה: בואי. **שירה** מביטה בו ומנידה בראשה. הבחור ממתין שנייה ואז סוגר את הדלת. האוטו מתרחק

36. פנים, בוקר, דירתה הוריה של שירה.

שירה ישנה בחדרה. צלצול חזק באינטרקום. היא קמה במהירות, עירומה, חוצה את המסדרון, את הסלון הגדול. צלצול נוסף. היא ניגשת אל הטלפון של האינטרקום, בפינת הסלון, ליד הדלת, מרימה את השפורפרת ואז נדלק מסך של טלוויזיה קטנה במעגל סגור. דרך מצלמת האינטרקום, בשחור-לבן-ירקרק, **שירה** רואה את שומר הבנין, **מארק**, בקבלה של אולם הכניסה, ולידו גבר נוסף, **מיכאל**, אביו של **עודד**. אנחנו רואים את מסך המצלמה ואת **שירה** העומדת בגבה החשוף אלינו.

שירה

(לשפופרת) כן

השומר

גברת, יש פה **מיכאל**, שרוצה לעלות אלייך. הוא כבר היה כאן ולא ענית.

מיכאל

אני אבא של **עודד**

שירה שותקת

מיכאל

(לשומר) תגיד לה שזה חשוב

השומר

(מצביע ל**מיכאל** על המצלמה דרכה הוא מצולם) היא רואה אותך

שירה

אני לא נמצאת

מיכאל

תקשיבי **שירה**, זה חשוב...

שירה שותקת

השומר

(ל**מיכאל**) אי אפשר להפריע

מיכאל

שירה, אני יודע. מצאתי בתיק של **עודד**... הוא אמר לי...

שירה

(שותקת לרגע) עכשיו אתה הולך לספר?

מיכאל

אני לא... כל הלילה חשבתי על זה... הוא לא ירצה יותר להיות הבן שלי...

תני לי בבקשה לעלות...

שירה

(משתהה לרגע, עדיין עומדת עירומה ליד מסך האינטרקום)

אין לך בשביל מה לעלות לכאן

מיכאל

הגיע זמנם של העניים... ושל העשירים...

(במוניטור **שירה** רואה את **מיכאל** מביט בשומר כמנסה להבין האם יש סיכוי שהוא מבין

במה מדובר)

שלושים שנה כתבתי כאלה... אבל האנשים פה אידיויטים... מקום עם הניצול

הכי גדול... וכולם פה מרוצים... כצאן לטבח...

שירה

מספיק לי שבגללנו טיפש אחד יבין.

מיכאל

תני לי לעלות...

שירה שותקת.

מיכאל

אני שומע איך **עודד** מדבר עלייך. הוא אוהב אותך.

שירה שותקת. היא רואה על המסך את **השומר** עושה ל**מיכאל** סימן של קוצר רוח

מיכאל

(ל**שומר** בלחש) רק רגע. **עודד** זה הבן שלי.

(ל**שירה**) את יודעת שהוא חלש ושהוא נגרר...

מיכאל מחכה לתשובה. **שירה** מקפצת במהירות לקחת בקבוק מים מינרליים שעל השולחן הקטן ליד, גומעת לגימה ומרטיבה בידה את פניה, בעוד **מיכאל** ממשיך

מיכאל

שירה אני מבקש שתגידי לו: אל תבוא. תגרשי אותו. לך הוא יקשיב.

אם לא כל מה שיקרה ל**עודד**, יקרה בגללך.

שירה

(שותקת רגע) אם הייתי יכולה הייתי עושה את זה לבד. בלי אף אחד. אבל אני לא יכולה.

השומר

(שלאורך כל הזמן הזה עומד ליד **מיכאל**) סליחה **שירה**. או שאני מוציא אותו או שייכנס. זה עושה רעש.

מיכאל

אני מתחנן לפנייך.

שירה

(לשומר) **מארק**, אתה צודק... אנחנו גמרנו לדבר.

(למיכאל) אבא של **עודד**, אני מבינה אותך אבל אני לא יכולה לעזור לך. עכשיו תלך בבקשה. אני סוגרת.

אבל היא לא סוגרת אלא נשארת במקומה, בווהה במסך. היא רואה את **מיכאל** נשאר לעמוד עוד רגע, אובד עצות. אחר פונה ללכת, מסתובב בגבו.

קולו של מארק

בן כמה הבן שלך?

מיכאל

בן 21

קולו של מארק

הבן שלי הלך לצבא, נהיה שקט בבית.

פתאום **מיכאל** מסובב את ראשו חזרה אל האינטרקום כמשגיח שמישהו מביט בו. **שירה** מנתקת. ונשארת עוד רגע לעמוד ליד האינטרקום.

37. חוץ, יום, רחוב ראשי בת"א.

שעת אחה"צ. **נתנאל ויותם** פוסעים ברחוב ראשי בתל-אביב. גבר מבוגר וכינור בידי, יושב על המדרכה וחורק נעימה סנטימנטאלית מוכרת. כובע מונח לפניו. מטבעות בודדים מוטלים בו. איש לא מקשיב, איש לא מתעניין. **יותם** מכסה את ידיו באוזניו.

יותם

איזה זיופים

נתנאל נעצר ומביט בכנר, מבט ארוך.

נתנאל

(ליותם) תחליף אותו

יותם

(מופתע) מה?

נתנאל

קח לו את הכינור ותחליף אותו.

וכשיותם נשאר לעמוד **נתנאל** ניגש לכנר, שולף ארנק, ובתנועה חדה מרוקן לתוך הכובע את כל המטבעות.

נתנאל

(לכנר, בעוד הוא מושיט יד ולוקח את הכינור) תן לי רגע, בבקשה.

(מושיט את הכינור ל**יותם**) נגן

יותם לוקח את הכינור ומכוון אותו בריכוז. כשהוא גומר את הכיוון הוא פוצח בנגינת קטע קלאסי מהיר ווירטואוזי. הוא מנגן במיומנות וברגש. **נתנאל** מביט ארוכות בחברו ששקוע כל כולו בנגינה ועיניו עצומות. כמה אנשים נעצרים ומביטים. **יותם** מסיים באקורד דרמאטי.

נתנאל

(בחיוך קל ל**יותם**, כמעט בלחש, כך שרק **יותם** ישמע) יפה

(למתבוננים) שמעתם את הנגינה שלו. הוא עבד בשבילכם. עכשיו תשלמו.

חלק מהמתבוננים מניחים מטבעות בכובע. אחרים הולכים משם. **יותם** מחזיר את הכינור לכנר. **נתנאל** מגיש לכנר את הכובע עם המטבעות ולוחץ את ידו.

נתנאל

תודה

הכנר

(טופח ל**יותם** על הכתף) אתה מנגן יפה

יותם מניח יד על כתפו של הכנר לאות תודה. **נתנאל** ו**יותם** פונים לרחוב צדדי.

37.5 פנים, יום, חדר מדרגות של נתנאל ויותם.

עודד עולה את המדרגות בדילוגים. לקראת שלוש המדרגות האחרונות הוא מאט. ואז דופק על דלת.

38. פנים, יום, דירתם של נתנאל ויותם

יותם פותח. **עודד** נכנס, נעמד במרכז הסלון ושותק. **יותם** ו**נתנאל** מביטים בו.

עודד

(אחרי שתיקה) אני צריך לספר לכם משהו. אתמול בערב אבא שלי חיטט לי בתיק ומצא את האקדח. הייתי חייב לספר לו... הוא רוצה לבוא איתנו, להשתתף בפעולה. הסברתי לו שאי אפשר. הוא אמר שהוא יעשה כל מה שנעשה, אבל... אם לא ניתן לו לבוא הוא מאיים להרוס הכול. הוא למטה ברחוב, הוא בא איתי.

עודד משתתק. **נתנאל** יוצא מהסלון אל המסדרון. אנחנו שומעים ארון נפתח ונסגר. **נתנאל** חוזר לחדר, אקדח בידו, ניגש אל **עודד** ומצמיד לו את האקדח לראש

עודד

(ממלמל) מה אתה עושה?

נתנאל

(ליותם) תוודא שהדלת סגורה

יותם מעיף מבט שואל ב**נתנאל** אבל עושה את שנתבקש לעשות, וגם סוגר את החלונות הפונים לרחוב, מגיף את התריסים, ומסיט את דלת ההזזה הפונה למרפסת. **נתנאל** עומד כל הזמן הזה כשאקדחו צמוד לראשו של **עודד**. רעש המכוניות והאוטובוסים, שהיה חזק מקודם, נעלם כמעט לגמרי

נתנאל

(בקול רגוע, בעוד אקדחו עדיין צמוד לראש של **עודד**)
עכשיו אני צריך לירות לך בראש.

נתנאל משתתק ומחזיק את האקדח למול ראשו של **עודד**

נתנאל

(אחרי שתיקה) אם אנחנו רציניים אני צריך לירות לך בראש.
אם אני לא עושה את זה, זה לא בגלל שהראש שלך חשוב יותר מהמהפכה.
(הוא משתתק ובלי להיחפז מוריד את האקדח) תגיד לאבא שלך שיעלה

עודד

(ממלמל) אז זה בסדר נתי?

נתנאל לא עונה

עודד

(מצביע לכיוון הרחוב הראשי) אני אקרא לו מהחלון, אין לו פלאפון...
(בחשש) אתה תעשה לו משהו?...

נתנאל לא עונה. **יותם** ועודד פותחים את דלת המרפסת הפונה לרחוב ומרימים את התריס. **עודד** מביט מבעד לחלון מטה אל אביו העומד באמצע הרחוב

עודד

(קורא ל**מיכאל**) אבא... אבא, בוא...

יותם

קומה שלישית

עודד

(בצעקה) תעלה לקומה שלישית

מיכאל פוסע אל עבר הבניין. **יותם** מוציא מהמקרר קרטון של מיץ תפוזים ומוזג כוס ל**עודד**

יותם

תשתה

נתנאל

רגע **עודד**. רד, תביא את אבא שלך... שלא יטעה בדלת...

עודד לוגם מהמיץ ויוצא. **נתנאל** ניגש ל**יותם** ונותן לו את האקדח.

נתנאל

תעמוד במטבח עם האקדח ותהיה מוכן

יותם מביט רגע ב**נתנאל** ואז נכנס למטבח כך שלא ניתן לראות אותו מהסלון. **נתנאל** עומד לבדו, מצפה, באמצע הסלון האפלולי. מהמטבח אנו שומעים דריכת אקדח. דפיקה בדלת. **נתנאל** פותח ל**עודד** ו**מיכאל**

עודד

אבא, זה **נתנאל**. **מיכאל**, אבא שלי...

מיכאל מסמן בראשו שלום לנתנאל. נתנאל סוקר את מיכאל

עודד

איפה יותם?

נתנאל

(מתעלם מהשאלה. **למיכאל**) אני מבין שאת כל הפרטים **עודד** כבר סיפר לך...

מיכאל

הבנתי מה אתם עומדים לעשות ואני יכול לעזור.
עבר מהפכני יש לי, לירות יריתי, וניסיון יש לי יותר מלכולכם ביחד.

נתנאל

נכנס להרבה זמן לכלא... אולי לעשרים שנה...

מיכאל

כן

נתנאל

בגיל שלך זה אומר למות שם

מיכאל

התלבטתי עם עצמי והחלטתי לבוא

נתנאל

אני לא מאמין לך

מיכאל

הייתי פעיל שלוש שנה ושום דבר לא השתנה... להיפך....
לא כל אחד מקבל הזדמנות נוספת... ועוד מהבן שלו

נתנאל

(**לעודד**) פשש... אבא שלי שופט בבית משפט מחוזי...
אם הוא תופס אותי חוצה באדום הוא זורק אותי לכלא...

מיכאל

אתה יודע שאבא שלך שלח פעם את אמא של **עודד** ואותי לכלא?
אחרי סתם הפגנה... הוא בן אדם קשה...

נתנאל

פעם הוא היה הבן אדם שהכי שנאתי בעולם. בסוף הבנתי שהוא סתם רובוט,
שופטים שופטים לפי החוק...
(שותק רגע וממשיך) ואם אני אגיד לך שהחלטתי שאתה לא בא?...?

מיכאל

מהרגע שאני יודע אין אפשרות כזאת. אני לא אשאר בבית כש**עודד** הולך לדבר כזה

נתנאל

(מהרהר לרגע ואז קורא) **יותם**...

יותם

(אחרי כמה שניות) לבוא?

נתנאל

כן

יותם נכנס לסלון ידיו מוסתרות מאחורי גבו, באחת מהן הוא מחזיק את האקדח. ניכר שהוא לא בטוח לשם
מה נקרא ומה עליו לעשות. הוא מביט ב**נתנאל** במבט שואל. אבל **נתנאל** לא ממחר לענות.

נתנאל

(לבסוף) זה אבא של **עודד**. הוא יצטרף אלינו מחר.

יותם

(מושיט את היד בלי האקדח ללחוץ את ידו של **מיכאל**) שלום אבא של **עודד**

נתנאל

זה **יותם**. ביקשתי ממנו לעמוד עם האקדח... להיות מוכן.

מיכאל

טוב לדעת

נתנאל

יש איתנו בקבוצה עוד מישהי... בחורה...

מיכאל

אני מכיר אותה. היא היתה עם **עודד** בתיכון.

נתנאל

(ליותם) נוכל לסדר עוד אקדח?

עודד

יהיה לו גם אקדח?

יותם

אני לא יודע אם נספיק

נתנאל

אז לא משנה... (למיכאל) שמענו עליך הרבה מעודד.

מיכאל לא עונה.

נתנאל

תבוא לבוש יפה. נופיע בטלוויזיה.

מיכאל

רק שלא נעשה מעצמינו צחוק

נתנאל

(בטון שהופך לרציני) למי שלא מוכן להשלים עם אי צדק תמיד יקראו מגוחך או טיפש-
כל אלה שמביטים הצידה כשמענים את החף מפשע

מיכאל

אתה חושב שאני שונא אותם פחות ממך, אה?...?

נתנאל מסתכל עליו אבל לא עונה. **מיכאל** מניד קלות בראשו. הוא פותח את דלת הכניסה ומחכה ל**עודד**

עודד

אבא, חכה לי למטה... אני כבר בא
(וכשמִיכאל נשאר על מפתן הדלת **עודד** שב ואומר) עוד שניה אני בא

מיכאל

אני באוטו

עודד מאזין לצעדיו של **מיכאל** המתרחקים במורד המדרגות עד שהם נעלמים. הוא לוחץ את כתפו של **נתנאל** ומנפנף לשלום ל**יותם**. ליד הדלת הוא נעצר

עודד

(ל**נתנאל**. בקול שיש בו כעס אבל גם הערכה) תדע שאתה בן זונה

עודד יוצא

39. פנים, לילה, דירת הורי שירה.

שירה יושבת בדירתה, ליד החלון, בווה בחושך. דפיקה בדלת. היא ניגשת לדלת, לבושה במכנסיים וחולצה קצרים ופותחת. **עודד** עומד בחוץ.

שירה

בוא, כנס

שירה נכנסת לחדרה. **עודד** צועד אחריה. הם מתיישבים זה מול זאת. היא על הכסא, הוא על המיטה.

עודד

אבא שלי אומר שכל ההצטרפות שלי אליכם, כל ההליכה שלי לפעולה מחר,
הכול אני עושה רק בגללך...

עודד משתתק כמחכה לתשובה. **שירה** לא עונה.

עודד

בגלל שאני אוהב אותך.

שירה שותקת.

עודד

גם את חושבת ככה?

שירה

זה דבר שרק אתה יכול לדעת

עודד קם ממקומו, מסתובב בחדר, נעצר מעל שירה ונועץ בה מבט

עודד

מחר אולי נמות

עודד מביט ב**שירה**. פתאום הוא מזנק עליה ומתחיל לנשק אותה. חמש נשיקות על פניה ומשם אל שפתיה. פני **שירה** ללא הבעה בעוד הוא מנשק אותה בלהט, אבל היא מאפשרת לו לנשקה, כאילו החליטה שהיא מוכנה לתת לו להרגיש את טעם נשיקתה. הנשיקה נגמרת. **עודד** מחייך, קצת מבולבל אבל שמח.

עודד

שירה

שירה

(בקול שקט) עכשיו תלך

עודד

אבל אני רוצה להישאר איתך

שירה

אי אפשר

עודד

למה? כבר כמעט אין לנו זמן. ואני אוהב אותך.

שירה

אם הייתי אוהבת אותך היינו מתים מחר כנאהבים.

עודד מביט בה, פגוע

שירה

(קולה שליו) אני אוהבת מישהו אחר

עודד

מי?

שירה

את זה שכולנו אוהבים

שירה משתתקת. **עודד** שותק, כמנסה לעכל

עודד

הוא יודע?

שירה

הוא לא יודע והוא לא יידע. הראש שלו לא פנוי לאהבה.

כולם, גם אנחנו מקולקלים בעיניו באותה מידה.

די **עודד**, עכשיו אתה הולך...

עודד נעמד על רגליו אבל נשאר עומד במקומו

עודד

אני רק רוצה להיות פה עוד קצת, בסדר? תעשי מה שאת רוצה לעשות,

מה שאת עושה כרגיל

שירה

אז בוא לסלון

שירה צועדת אל הסלון המחובר למטבח **ועודד** אחריה. היא מחווה בידה אל השולחן **ועודד** מתיישב. היא שמה פרוסת לחם בטוסטר, מביאה אל השולחן עגבניה ומלפפון וחותרת אותם, מתכופפת אל הסלסלה ליד ולוקחת לימון, פותחת את החלון במטבח. **עודד** סוקר כל תנועה שלה כמכושף, **ושירה**... האם היא יודעת? לרגע היא מרימה את עיניה אליו וממשיכה בשלה.

40. פנים, יום, דירתם של מיכאל ועודד

מיכאל נכנס לדירה וחוצה את המסדרון. הוא לבוש בחולצה וז'אקט הוא מוכן ליציאה. קול רשרוש קל שהולך

ומתחזק. **מיכאל** נעמד על מפתן דלת חדרו של **עודד** ומביט בבנו שלא מבחין בו, עומד בתחתונים מול המראה ומתגלח עם מכונת גילוח. **עודד** מסתובב, רואה את אביו, מסתובב וחוטף חולצה שתלויה על הארון

עודד

כולם כבר בדרך... (**עודד** לובש את החולצה המפוספסת) מה אתה אומר אבא?...

מיכאל מביט עוד רגע ב**עודד** ואז, בהחלטה של רגע, שולף בזריזות את המפתח מתוך המנעול בצד הפנימי של דלת החדר ובמהירות יוצא ונועל את הדלת מבחוץ. **עודד** מתעשת ומזנק על הדלת.

עודד

אבא!

מיכאל

עודדי אנחנו לא הולכים

עודד

(בזעם, חובט בדלת) תפתח את הדלת עכשיו... בוגד

מיכאל

זה בשבילך **עודד**... זה רק בגלל שאני אוהב אותך

שקט רגע ואז קול רעש חזק מאוד עולה מבפנים כאילו **עודד** בעט במשהו ושבר אותו, רעש שמבהיל לרגע את **מיכאל**. ושוב שקט.

עודד

(בקול החלטי) אני לוקח את האקדח ויורה לעצמי כדור בראש

מיכאל שותק

עודד

אתה יודע שאני מתכוון לזה

מיכאל מסובב את המפתח במנעול ופותח את הדלת. הוא פוסע חזרה למטבח, ועומד שם בדממה, מובס. **עודד** יוצא מהחדר, לבוש. הוא לא אומר דבר לאביו ולא מביט בו.

עודד

איפה המכונית?

מיכאל

נתנאל מהשב"כ....

עודד מרים את ראשו אל **מיכאל** שממשיך לדבר

מיכאל

הוא פרובוקאטור שלהם... זה ברור... הם גייסו אותו... אני כל הזמן שברתי את הראש מה זה הדבר ההזוי הזה...

עודד

אבא תן את המפתחות של האוטו, אני הולך.

מיכאל

תשמע לי **עודד**. זה לא רוסיה פה. אין דבר כזה מהפכה בישראל. כולם פה מגוייסים למלחמה... בעד הכיבוש, נגד הכיבוש...

עודד

ואיפה אתה חושב פגשתי את **נתנאל**?... בהפגנה נגד הגדר... כשעצרו אותו...

מיכאל

ברור... גם שם הפעילו אותו... שיבנה את עצמו...

עודד

אתה חלש לידו, אתה מקנא בו...

מיכאל

תמים אחד... אני כבר ראיתי אנשים כמוהו... אלה שעושים הכי הרבה רעש...

עודד

הוא הקים אותנו... הוא פגש את **יותם** שהסתובב כועס אחרי הצבא. אחרי זה הוא פגש את **שירה** באוניברסיטה, ואותי...

מיכאל

כל כך אופייני להם לקחת חבורה של נאיבים ולשתול שם את הבן המגאלומן, המופרע, של השופט...

עודד

ולמה שהם יעשו את זה?

מיכאל

כי הם שב"כ, אני יודע למה? ... כי הם רוצים להסיט את האש מהימנים, כי התחילו לדבר פה על עניים ועשירים... סיבות תמיד יש להם... אבל השיטה... הם יתנו לו לקחת את זה להקצנה מטורפת ויפוצצו את זה...

עודד ניגש אל דלת הבית ופותח אותה

עודד

ביי אבא

מיכאל

(מתקרב אל הדלת הפתוחה למחצה) חכה

עודד מחייך בלגלוג, בעוד **מיכאל** מגיף את התריסים וסוגר את החלון הגדול בסלון. **מיכאל** מזליף על עצמו במהירות שפריץ מבקבוק בושם שעל הספרייה.

מיכאל

במקום כזה צריך להיראות טוב

הוא מזליף בושם על צווארו של **עודד** ומחליק לו את שיערו שהתפרע קצת.

עודד

(בשקט, הדלת לחדר המדרגות פתוחה) אם אתה צודק בקשר אליו, מה אתה דואג? יעצרו אותנו בכניסה...

מיכאל

(בלחישה נחרצת) הבן שלי לא יכנס ל- 20 שנה לכלא

עודד

(מביט במיכאל בחשד ובבהלה) אתה הלשנת...

מיכאל

הלוואי והייתי עושה את זה...

עודד יורד את המדרגות במהירות. מיכאל בעקבותיו.

41. חוץ-יום, רחוב בתל אביב, מחוץ לבניין של מיכאל ועודד

עודד יוצא מדלת הבניין, מיכאל אחריו. הם צועדים ברחוב, האב בעקבות הבן, אל מכונית כחולה, חונה.

מיכאל לוחץ על המפתח. האוטו נפתח. הם עומדים משני צידי המכונית.

מיכאל

(בלחש) מאיפה האקדחים?...

עודד

מה אכפת לך?

עודד פותח את הדלת ומתיישב בכסא שליד הנהג. מיכאל נותר רגע בחוץ, אחר נכנס ומתיישב בכסא הנהג.

מיכאל

ואיך לא הגיעו אליכם עם ההצתה של הבנק? ... חשבת על זה? ...

ולמה הוא הסכים שאני אבוא? ... מי היה נותן בשנייה האחרונה למישהו מבחוץ להצטרף? ...

עודד לא עונה. נדמה שהטיעון האחרון של מיכאל ערער קצת את ביטחונו. הם מתחילים לנסוע.

עודד

(ממלמל בסוף) אבא, אתה עוד תראה שהוא בסדר...

43.5 חוץ, יום, הרחבה שמחוץ למגדל דויד

לקראת שקיעה. אמנון, גבר נאה בשנות החמישים לחייו, גבה קומה, לבוש בחליפה מהודרת, עומד בחושך

ומעשן סיגריה. מאחוריו מגדל דויד. הילה, בחורה גבוהה ומרשימה למראה, בסוף שנות העשרים לחייה,

לבושה שמלת כלה נהדרת, מגיעה מאחוריו מכיוון המגדל.

הילה

(בעוד היא קרבה אל **אמנון**) איפה אתה?

(וכשהיא מגיעה ממש אליו) אתה מעשן?

אמנון שם את אצבעו על שפתיו ולוחש בחיור: "שש..." הוא מחבק את הילה ומנשק אותה על לחיה. הם עומדים כך לרגע. תוך שהוא מטיס את הסיגריה לרצפה, **אמנון** כורך את ידו סביב כתפה של הילה ופוסע איתה כך, אל תוך מגדל דויד.

44. חוץ-פנים, יום, אולם קבלת הפנים במרפסת של מגדל דויד

אמנון והילה מעפילים מעלה, מהרחבה הפנימית של מגדל דויד, אל מרפסת תצפית מוגבהת במעלה המגדל. מוזמנים ראשונים שכבר הגיעו מסתובבים בבגדיהם הנוצצים ברחבת המגדל. הכל סביב נוצץ ומואר באור כתמתם קסום. על המרפסת מוגבהת עומדים כמה גברים ונשים בגילאים שונים, בני המשפחות של החתן והכלה, וביניהם גם בחור צעיר, בהיר שיער, לבוש בחליפה יפה-החתן. לידם עומדים צלם וידאו וצלם סטילס. ממול חומות ירושלים. **אמנון והילה** מגיחים אל הרחבה. **הבחור** הצעיר בחליפה, החתן, ניגש אל הילה. **אמנון** מביט סביבו ואז בקול סמכותי פוקד הן על בני המשפחות והן על שני הצלמים

אמנון

קדימה...

הצלמים מציבים את מצלמותיהם כך שישיווצר פריים נפלא ובנאלי של חומות העיר העתיקה ומסגד אל אקצה.

אמנון

(פוסק בסמכותיות) אני והבת שלי

כולם זזים הצידה ורק **אמנון והילה** הכלה נכנסים לפריים, מצטלמים על רקע החומות

אמנון

(שב ופוסק) הזוג ואני.

בני הזוג, החתן והכלה, מצטרפים אל **אמנון**.

אמנון

הזוג והאבות.

אביו של החתן מצטרף לתמונה. שלושה נגני כלי נשיפה כהי עור זזמרת עוברים ליד המצטלמים ועולים על

הבמה שמאחוריהם. מלצר עובר ליד, הזמרת, מחזיק מגש, מציע לה כוס יין אחרונה. היא לוקחת, הוא מסתובב להחזיר את המגש. זה **יותם**. "תנו לי קצב", אומרת מישהי ברמקול באנגלית, והשלישייה מאחורה מתחילה לנגן רוקנרול. קול נשי מצטרף.

אמנון

הזוג, האבות, האחיות והאחים

האחיות והאחים מצטרפים לתמונה. "שנייה" מסמן **אמנון** לצלמים. הוא ניגש אל ירכתי הבמה, קרוב מאוד להיכן שעומדים בחור ובחורה לבושים היטב ממש כשאר המזומנים לחתונה, **שירה ועודד**

אמנון

(ללהקה) sorry (הוא מטפס מדרגה אחת אל עבר הבמה)

can you play for us «Those were the days»?

(הוא מזמזם להם את הפזמון כדי שיבינו) her mother loved this song so much

הלהקה עוצרת רגע ואחר פוצחת בנגינת השיר. **אמנון** מוסיף לעמוד לרגע מול הזמרת ששרה. לאחר מכן הוא פונה חזרה אל עבר בני משפחו, חובק בדרך את כתפו של גבר בחליפה שרוקד למשמע השיר עם אשתו. **שירה ועודד** מביטים ב**אמנון** ששב לנהל את התמונות.

אמנון

הזוג, האבות והאמא

"רק רגע", מסמן צלם הסטילס למישהו ואחרי שהמצלמה מהבהבת מסמן לו שאפשר לעבור. **נתנאל** חולף, משתהה לרגע בין הצלמים למצטלמים, אחר ממשיך ונעמד ליד **שירה ועודד**. **אמנון** מביט לרגע בתמיהה בבחור הצעיר שמעכב כך את הצילום. **אמנון**, החתן והכלה, אביו ואימו של החתן נכנסים לפריים ומצטלמים.

אמנון

נמשיך. הזוג, האבות והאימא והאחיות והאחים... (ולאחר שהתמונה מבוצעת)

הזוג, האבות והאימא והאחיות והאחים והדודים

"קסטה..." מכריז צלם הוידאו ומסמן באצבעו: "רק שנייה". הוא חוצה במהירות את האולם אל חדר אחורי. בחדר יש מראה גדולה ובקבוק קוניאק חצי מחוסל, מונח על השולחן. הצלם לוגם מהקוניאק, נראה משוחרר ועליז, בוחן את עצמו במראה, פותח את שני הכפתורים העליונים של חולצתו. בתוך האולם. **נתנאל** ניגש אל עבר בני משפחת הכלה והחתן העומדים בקבוצה, מוכנים לקבלת האורחים. **יותם**, בקבוק יין וכוסות בידי, נעמד ליד קבוצה קטנה של מוזמנים ו**שירה ועודד** מתקרבים לאחד

השולחנות. "מזל טוב", **נתנאל** אומר ביובש לבני המשפחה של הזוג ולוחץ את ידי אחותה הצעירה של הכלה שלא יודעת מי הוא, אבל מושיטה את ידה בנימוס. "מזל טוב", **נתנאל** ממשיך ללחוץ את ידי שאר העומדים בשורה: החתן, אימו של החתן, הכלה, מגיע לאבי הכלה, שולף אקדח מהכיס ומצמיד לו לראש.

נתנאל

(צועק) אם מישהו מנסה לעשות משהו אני יורה לו בראש!

יותם מזנק על גבר בחליפה אפורה לידו עמד שהשתתף בתמונות המשפחה, דודו של החתן, ומצמיד את האקדח לראשו. הוא מושך אותו איתו לכיוון **נתנאל** בעוד **שעודד ושירה**, באקדחים שלופים מאיימים על אישה מבוגרת, שמורה, יפה ולבושה היטב, כבת שבעים. **נתנאל** יורה כדור לתקרה. המוזיקה שעד עכשיו נמשכה נפסקת. **שירה** מוציאה מתחתית הבמה מגאפון

שירה

(צורחת למגאפון) צאו כולם החוצה... תיכף הכל מתפוצץ פה... צאו...

צלם החתונה רץ את המסדרון חזרה לאולם. בקצה האולם עומדים **נתנאל**, **יותם ועודד**, אקדחיהם מכוונים לראשם של אביה של הכלה ושל הגבר האחר והאישה המבוגרת. לידם עומדת **שירה**, אקדח בידה ומגאפון ביד השניה, ומיכאל, האב ניצב לצידה.

שירה

(צועקת למגאפון) צאו החוצה או שנהרוג אותם!

צלם החתונות מרים את המצלמה ומסתער אל עבר החוטפים והחטופים כאילו כדי להנציח את הרגע.

נתנאל

(צועק אל **יותם**) תעצור אותו

יותם נותן מבט מהסס ב**נתנאל**. **נתנאל** מניד בראשו לחיוב. **יותם** יורה. הצלם נפגע בכתפו והמצלמה נשמטת מידי ונופלת על הרצפה. צרחות באולם.

יותם

הוא רץ ישר אלי

נתנאל מהנהן. דרך דלת היציאה אנחנו רואים עשרות פרצופים מבוהלים, גברים נשים וילדים נסים החוצה.

45. פנים, לילה, מסדרון אולם החתונות.

חמשת החוטפים צועדים במהירות במסדרון הצר, מובילים את שלושת הנחטפים, שני גברים ואישה, אקדחיהם מכוונים אליהם. **עודד** נושא עימו קנקן מיץ וכמה כוסות שלקח מאחד השולחנות. הכלה, בשמלת הכלה הלבנה שלה, מופיעה בקצה המסדרון מאחורי גבם. הם לא רואים אותה. היא רצה לכיוונם, מגיעה ממש מאחוריהם וצועקת: "היי". הם מסתובבים.

הכלה

תשחררו את אבא שלי

הם מסתובבים חזרה, מביטים בה, וממשיכים ללכת. היא שוב רצה ונעמדת מאחוריהם

הכלה

תשחררו עכשיו את אבא שלי

צעקה נשמעת מקצה המסדרון. זהו החתן, שעומד בקצה המסדרון, מציץ מאחורי עציץ גדול.

החתן

הילה, בואי הנה מיד... השתגעת?! בואי אלי!

הכלה מעיפה מבט קצר אל חתנה וממשיכה לרוץ בעקבות החוטפים כשמאחוריה עוד נשמעת קריאתו: "הילה...**מיכאל** ממחר אל **נתנאל** שבראש החבורה.

מיכאל

(בשקט) למה יריתם בצלם?

נתנאל

(בקול שקט בעוד הוא ממשיך לצעוד) התבלבלתי

מיכאל מביט ב**נתנאל** במבט אירוני. **נתנאל** לא מגיב. בינתיים הכלה עוקפת את החוטפים, חוסמת את דרכם, עיניה עצומות, גופה קפוא ביציבה דרמטית, גבוהה ודקה בשמלתה הלבנה.

הכלה

אני לא הולכת מפה בלי אבא שלי. תשחררו אותו או שתהרגו אותי

שירה

מטומטמת

הכלה

קדימה רוצחים, תהרגו

אמנון

(מובל במסדרון, אקדחו של **יותם** צמוד לגבו) מספיק **הילוש**. הם משוגעים. תחזרי לסבתא

הכלה

לא אבא

נתנאל מסמן בראשו. הם ממשיכים ללכת והכלה לצדם. כשהם חולפים לידה **שירה** מנופפת מולה באקדח בתנועה מבהילה. **הכלה** נרתעת לרגע אבל ממשיכה לצעוד. הם מגיעים לקצה המסדרון הארוך ופונים ממנו למסדרון קצר וצר. "פה", **נתנאל** מצביע על הדלת האחרונה. **יותם** מוציא מכיסו מפתח ופותח.

46. החדר בו מוחזקים החטופים

הם נכנסים לחדר רחב ידיים שבקצה המסדרון- ארבעת צעירים, **מיכאל**, שלושת החטופים, ואחרונה הכלה. החדר ריק, אין חלונות. על הקירות העירומים תלויות תמונות של נשיא המדינה, ראש העיר ירושליים ותמונה גדולה ממוסגרת מביקורה של השחקנית נטלי פורטמן במגדל דויד. **עודד ויותם** מושיבים את החטופים על הרצפה. **יותם** מוציא אזיקונים מתיק גב. הוא **עודד** קושרים את ידיהם של שלושת החטופים. **עודד** מסיים את הקשירה וזורק מבט מנצח בפני **מיכאל**. החוטפים עומדים או כורעים שעונים אל הקיר. **נתנאל** מביט סביב על החדר, כבוחן את מעשה ידיו. הכלה נדחקת בין החוטפים, כורעת לצד אביה ומניחה יד על ידיו האזוקות.

הילה

אבא

הוא לא עונה לה. פונה לחוטפים.

אמנון

מי פה המנהל של העניין?

אין תשובה. אחד המיליארדרים, גבר קרח, מנסה לשמור על טון ידידותי

מיליארדר קרח

אתם רוצים כסף?

(למיליארדרית המבוגרת) אפשר לתת להם כסף...

המיליארדרית לא טורחת לענות. **נתנאל** מוציא מכיסו פלאפון ומחייג.

נתנאל

(לפלאפון) קוראים לי נתנאל ברנר. תשמע טוב מה שאני אומר שתוכל להעביר את זה הלאה. אנחנו חטפנו את שלושת המיליארדרים הפושעים. אנחנו דורשים לדבר בטלוויזיה. אם לא מגיעים הנה מיד שלושה צלמים של שלושת ערוצי הטלוויזיה, אנחנו שוחטים אותם. אל תשחקו איתנו. ראיתם מה קרה לצלם. ברגע שמישהו נכנס למסדרון בלי אישור אנחנו יורים. הפלאפון שלי זמין. (אחרי שניתק) מי יוצא לשמור?

שירה

אני

שירה יוצאת אל המסדרון הצמוד לחדר ומשאירה את הדלת פתוחה למחצה. היא מביטה פנימה אל החדר בחטופים, בחבריה החוטפים, אחר מפנה את מבטה קדימה אל המסדרון הצר.

47.חוץ, לילה, הרחוב של אמו של ירון.

דלת מכונית נפתחת. **ירון** יוצא. הוא פותח ל**נילי** את הדלת. בקושי היא יוצאת, נעה בכבדות בגלל בטנה

נילי

רגע, אין לי אוויר

הם צועדים לאט אל דלת הבניין. הוא לוחץ על האינטרקום

אמא של ירון

(באינטרקום) מי זה?

ירון

אני

אמא של ירון

(באינטרקום) עוד לא עובדת המעלית

הם מתחילים לטפס את המדרגות. אחרי שלוש-ארבע מדרגות היא נעצרת.

נילי

אני לא יכולה

ירון אוחז בה, מרים אותה בידי ומתחיל להתקדם, מתקשה בגלל משקלה וגודל גופה, שריריו מכווצים, הוא מתנשף אבל מטפס, מדרגה אחרי מדרגה. האור במדרגות כבה. ירון מדליק אותו בעזרת כתפו וממשיך להעפיל, פניו אדומות. הביפר שלו מצפצף. בעוד הוא נושא אותה הוא שולף אותו מכיסו ומציץ בו.

נילי

מה קרה?

ירון

(מבעד למאמץ) כלום

הם מגיעים אל מול דלת ביתה של האם. הוא מניח אותה על הארץ ונכנס.

48. פנים, לילה, דירתה של אמא של ירון.

ליד השולחן יושבת משפחתו של ירון. האם בקצה השולחן, מימינה אחותו הצעירה של ירון ובעלה, כבן שלושים, לבוש מדים אפורים של נגד בחיל האוויר. לידם האחות המבוגרת, בנה בן העשר לצדה. משמאלה של האם שתי נשים בנות גילה. אמא של ירון קמה אליו. הם מתחבקים.

ירון

אימא

אמא של ירון

ירוני

ירון מנשק ללחייה של אחותו הצעירה ולוחץ את ידו של בעלה.

האחות הצעירה

אבי בא ישר מהבסיס

אבי, הבעל, מהנהן לחיוב בשביעות רצון. ירון נושק גם לאחותו הבוגרת.

ירון

(לכל הנוכחים) סחבתי את נילי ארבע קומות

נילי מתיישבת. ירון נשאר לעמוד

אמא של ירון

תשב ירוני, תשב

ירון

זה בסדר

האחות הצעירה

תשב, זה עולה אותו דבר

ירון

אני ממהר. בואי אימא, יום הולדת.

הוא לוקח כסא ומציב אותו באמצע החדר

נילי

תשאר עוד קצת

ירון

(נותן מבט חטוף לנילי ומסמן בידו לכסא הריק) אמא

האם נשארתי לשבת במקומה כמסרבת להוראה של בנה. ירון ניגש אליה, ולא בלי מאמץ מרים אותה עם הכסא עליו היא יושבת ומניח אותה במרכז החדר, ליד הכסא הריק

ירון

בואו, נרים את אמא. אני חייב לזוז.

אמא של ירון

מה קרה ירוני?

ירון מניד בראשו

האחות הצעירה

(לבעלה) **אבי**, לך תעזור לירון להרים את אמא

אבי לבוש המדים קם בחוסר חשק מכיסאו ונעמד ליד **ירון**

האחות הבוגרת

(לבנה) לך תרים גם

האחיין בן העשר

(לאחיין) אני רק גומר לשתות

ירון ואבי עומדים במרכז החדר ליד הכסא, עליו יושבת האם, מחכים לילד בן העשר שיצטרף

אבי

(בלחישה לירון) מה קרה?

ירון מרים את גבותיו במקום לענות. הילד ניגש אל **ירון** ואל **אבי**

האחיין בן העשר

(לירון) הנה באתי

ירון

(לאבי ולאחיין תוך שהוא מוחא כף) קדימה!

ירון, **אבי** והילד מתכופפים ואוחזים בכסא עליו יושבת האם.

ירון

(לאחיין) תפוס פה

(מכריז בקול) כל הרמה עשר שנים. פלוס אחת לשנה הבאה. כולם סופרים. שלוש-ארבע ו...

ירון, אבי והילד, מניפים את הכסא עליו יושבת האם, מורידים ושוב מעלים אותה, מכריזים יחד על כל הנפה, אחת-שתיים-שלוש עד שש ועוד הנפה אחרונה, גבוהה, לשנה הבאה. הנשים שליד השולחן מוחאות כפיים לקצב ההנפות ומצטרפות לספירה. האם צועקת מדי פעם: "יו, יו". אחרי ההנפה האחרונה הנשים פוצחות בשיר יום-הולדת. **ירון** חובק את אימו, אחרי שהורידה אל הקרקע, בחיבוק פתאומי, עז. "אתה משוגע", היא נזפת בו. "מזל טוב אמא", הוא אומר, אחר לוחש משהו על אזנה. האם אוחזת בידו. הוא ניגש ל**נילי** ולוחש גם לה משהו. פניה מתכווצות.

ירון

(בקול רם. לכל השאר) אני חייב ללכת. שלום.

49. פנים-חוץ, לילה, המכוננית של ירון.

ירון נוסע במכוננית. הוא מחייג מהפלאפון המחובר לדיבורית. אנחנו שומעים קול של מזכירה אלקטרונית. "שלום זה דני".

ירון

(בקול נרגש) זה אני. אני מתגלגל לשם. בטח אתה גם.

הוא מחייג מספר נוסף אנחנו שומעים שיר פופ ומזכירה אלקטרונית: "**אמיר**".

ירון

היי **אמיר**, רציתי להגיד לך שהלילה זה שלנו. זאת המלחמה שלנו.

הוא מחייג עוד מספר. הפעם קול גברי עונה

עידו

ירון

ירון

עידו... מה קורה?

עידו

בדרך...

שתיקה

ירון

גם אני...

עידו

(אחרי פאזזה) טוב אז בי

ירון

בי

50. חוץ, לילה, שכונת קרית יובל

ירון ניגש לדלת אינטרקום, לוחץ, ממתין רגע לתשובה ובינתיים דוחף, מבלי לשים לב, את קיר הבניין. הוא ניגש אל צידו של הבניין איפה שעץ עבות שולח את ענפיו בצמוד לקיר הבטון. ירון קופץ על גזע העץ, מטפס בזריזות, נאחז בענפים ומשם נצמד אל קיר הבנין, נאחז בזיז מתכת ובאחד הצינורות החיצוניים, מגיע אל מרפסת שבקומה השנייה ומשתחל פנימה.

51. פנים, לילה, דירתה של אלונה.

אלונה, המאהבת, עומדת באמצע הסלון. היא לבושה בגופיה ביתית. ירון מגיח דרך חלון המרפסת וצועד אל הסלון, מנקה את הטיח והאבק שדבק בבגדיו.

אלונה

למה אתה לא מודיע שאתה בא?

ירון

צלצלתי באינטרקום. לא ענית...

אלונה

לקח לי זמן להגיע לדלת. אתה לא מבין שזה לוקח כמה שניות?...

שתיקה. הוא ניגש אל הכיור, מוזג לעצמו כוס מים ושותה. הוא עומד מולה.

ירון

מה נשמע?

היא שותקת

ירון

תקשיבי, יש לנו הלילה מבצע מאוד גדול. מחבלים חטפו בני ערובה.
אנחנו הולכים לשחרר אותם. זה מסוכן. אולי אני אמות.

אלונה

שאני אחביא אותך פה? אף אחד לא יודע עלי, נכון?...

ירון לא עונה

אלונה

אתה תחיה, אתה תחיה

ירון שולח את ידו ומלטף את שערה.

אלונה

(מורידה את ידו) פעם אתה בא ואני רוצה ואתה לא רוצה ואתה אומר לי
שלא נתראה יותר. עכשיו פתאום אתה בא ופתאום אתה רוצה...

שתיקה. הוא מביט בה, כמעט ייאוש בעיניו.

ירון

בבקשה **אלונה**, כבר הייתי צריך להיות בדרך לשם...
אני לא מבין מה אני עושה פה.

היא לא עונה. הוא שולח יד ומלטף את שערה. היא מניחה לו. הוא אווז בידה ומקרב אותה לפיו, מנשק את
ידה, מרים את עיניו,

אלונה

אז רק נתנשק

הוא עולה לצווארה, מנשק אותה, עולה אל שפתיה. תוך כדי הנשיקה הוא מנסה להכניס את ידיו אל תוך
גופייתה, היא לא נותנת לו. שפתייהם נפרדות. היא זוקפת את גבה כמתרחקת.

ירון

בבקשה

היא לא עונה

ירון

פעם אחרונה

הוא מצמיד את שפתיו לשפתיה. בתנועה חזקה הוא מרים לפתע את גופייתה אל על כך ששדיה נגלים, אבל היא מיד מורידה את הגופייה

אלונה

(לוחשת לו בעוד הם מתנשקים) תהיה רך

הם מתנשקים. ניתקים ונותרים להביט זה בזו מקרוב. היא מלטפת את פניו.

52. פנים, לילה, המסדרון מחוץ לחדר החטופים

שירה עומדת לבדה ושומרת. **עודד** יוצא מהחדר, בקבוק מים בידו.

עודד

לא מרגישים פה שמתייבשים...

(הוא פותח את הפקק ומושיט **לשירה** את הבקבוק) את לא משתעממת פה?

(מחייך וחיוכו כבה) אני צוחק... מוזר איך זה היה קל... לחטוף אנשים...

(ואחרי רגע, **כששירה** לא עונה) תשתי...

שירה אוחזת בבקבוק ושותה. **עודד** מביט בה. היא מסיימת לשתות מהבקבוק והוא עדיין מביט.

קולו של נתנאל קורא מהחדר

עודד

נתנאל

(פותח את הדלת מהחדר למיסדרון ומוציא את ראשו) כנס, הם שולחים צלמים.

שירה, הטקסט אתך?

שירה מהנהנת: "כן". **עודד**, מבלי להביט בה, נכנס חזרה אל החדר. **נתנאל** סוגר אחריו את הדלת.

53. פנים, לילה, החדר בו מוחזקים החטופים

מיכאל

(לנתנאל) אחרי שבאים הנה הצלמים אתם מסגירים את עצמכם, כן....?

נתנאל

אחר כך....

מיכאל

את שלך עשית...

עודד

אבא...

נתנאל לא עונה ויוצא אל המסדרון, אל שירה.

עודד

(בלחש) סתם האשמת אותו...

מיכאל

(הבעתו מראה שאינו מקבל) מה שלא יהיה תישאר לידי.... אתה שומע עודד?...?

עודד

אני לא הולך לשומקום

נתנאל ושירה עומדים שניהם במסדרון הריק

נתנאל

למדת בעל פה?

שירה

אני מעדיפה להקריא מהדף. אני מפחדת להתבלבל.

אולי מישהו אחר יקריא? אולי אתה?...?

נתנאל

אין מישהו אחר. מכולנו רק את ראויה לזה.

שירה מביטה **בנתנאל** כמנסה להבין. הוא קרב לכיוונה. בתנועה פתאומית, אבל עדינה, **שירה** נצמדת ל**נתנאל**, מניחה את עצמה בחיקו כמחפשת רוך. **נתנאל** מניח את ידו על ראשה. הם עומדים כך לרגע. הוא מתרחק ונכנס חזרה לחדר. היא מוציאה דף מכיסה ומתחילה להקריא מתוכו אוסף של נתונים סטטיסטיים הקשורים לחטופים. שמם, גילם, בכמה נאמד הונם, כיצד השיגו אותו, ובאיזה מקום הם נמצאים ברשימת מאה העשירים **בישראל**. היכן הם גרים, מה שווי הבית, כמה מרוויחים העובדים במפעליהם, כמה מהם פוטרו, ולאיזה זכויות זכאים העובדים. היא מקריאה בשקט, זאת חזרה. לפעמים אנחנו שומעים ולפעמים לא. בתוך החדר **נתנאל** ממשיך להתארגן לקראת הגעת המצלמות.

נתנאל

(ליותם) **שירה** תעמוד באמצע... (בצעקה ל**שירה**) **שירה**, בואי

שירה נכנסת, משאירה את הדלת למסדרון פתוחה. הדפים בידה. היא ממשיכה להתאמן על הקראת הנתונים.

נתנאל

(ליותם) אתה מימינה, עם האקדח מכוון לאמצעי...

(לבני הערובה) אתם, תתקרבו יותר לכאן

וכשהם מהססים הוא מאיץ: "נו", מנפנף באקדח, וקרב אליהם

נתנאל

(לכלה) את תגררי את אבא שלך, אני ויותם נגרור את השניים האחרים

הכלה גוחנת מעל אביה ומסייעת לו לנוע. המיליארדר, השני, הקרח, קם ממקומו בזהירות

מיליארדר קרח

(לנתנאל, בקול חביב למדי, תוך שהוא צועד לכיוון שנתנאל הראה) לפה? ככה זה טוב לך?

החטופה המבוגרת ממשיכה לשבת במקומה כמתעלמת ממה שקורה מסביב. **נתנאל ויותם** ניגשים אליה

נתנאל

(בקול שקט אבל תקיף) לכי תשבי ליד שני האחרים

המיליארדרית לא עונה ולא מביטה בו. **נתנאל** גוחן לכיוונה

נתנאל

אמרתי לך לקום

המיליארדרית המבוגרת מפשילה את שרוול חולצתה ולעיני יותם ונתנאל נגלה מספר מקועקע על ידה

מיליארדרית מבוגרת

שרדתי את זה אני אעבור גם אתכם

נתנאל ויותם שותקים רגע

נתנאל

תעשי מה שאת רוצה

נתנאל ניתק ממנה וניגש לשני המיליארדרים האחרים

נתנאל

(לבני הערובה) ראש ישר. מבט קדימה.

תוך כדי הקראה **שירה** נעמדת מול כל אחד מהחטופים ומקריאה את שמו ואת העובדות הנוגעות לו. בינתיים המיליארדרית קמה ממקומה, ידיה קשורות, היא נעזרת ב**שירה**, ומתיישבת לצד שני בני הערובה האחרים.

נתנאל

אבא של **עודד**, אתה יכול לעמוד באמצע, מקדימה, ליד **שירה**, בבקשה?

מיכאל ניגש ל**נתנאל**

מיכאל

(לוחש ל**נתנאל**) תגיד בטלוויזיה שהצלם זאת הייתה טעות.

נתנאל

אוקי

מיכאל

מה התוכנית שלך? מה אתה מתכנן?

נתנאל שותק ולא עונה. **מיכאל** מביט ב**נתנאל** אבל הפלאפון של **נתנאל** מצלצל והוא לא מביט עוד ב**מיכאל**, שחוזר לאחור ונעמד בהתאם להוראות שקיבל, משמאל לבנו וליד **שירה**.

נתנאל

(לפלאפון) ששלושה צלמים יגיעו לאמצע המסדרון שיוצא מהמטבח ויצעקו... אם יש ארבעה אני הורג אותם. (לכולם) קדימה, קדימה הם פה

נתנאל סוקר את החדר, אחר מביט בכלה

נתנאל

(מחווה בראשו על הכלה) אי אפשר שיראו אותה

אנחנו שומעים צעקת: "היי" שבאה מהמסדרון.

נתנאל

הם פה. (צועק למסדרון) רגע...
(ליותם) יותם כשהצלמים נכנסים תשמור עליהם

נתנאל ניגש לכלה הרכונה לצד אביה ומביט בה במבט ארוך.

נתנאל

איך קוראים לך כלה?

הכלה

הילה

נתנאל

קומי

הכלה מהססת ונעמדת

נתנאל

חואים אותך טוב מדי. (לעודד ומיכאל) תסתירו אותה

הכלה

(במנוד ראש מזלזל כנראה בשל קומתם הלא גבוהה של השניים) הם?

נתנאל מוליך את הכלה לקצה החדר

נתנאל

תתכווצי. תיכף יעופו פה כדורים.

אמנון

(בגערה חדה לבתו) לכי מפה

נתנאל

תדאג לעצמך. כולם- לא לזוז.

(סוקר אותם) יותם תביא אותם.

יותם מסמן אל המסדרון לעבר הצלמים. שני צלמים נכנסים, אחד צעיר ואחד מבוגר. על צווארם תלויות מצלמות סטילס. נתנאל מביט בצלמים המום. הצלם המבוגר מסמן למיכאל בידו: "היי"

מיכאל

מה זה הצלמים האלה?

הצלם המבוגר

(לצלם הצעיר על מיכאל) אתה יודע כמה פעמים צילמתי אותו בהפגנות?...

(לכולם) אנחנו מצלמים לעיתון... שלחו אותנו עד שיגיעו מהטלוויזיה...

הצלם הצעיר

(מדבר אל מיכאל ונתנאל) אל תדאגו, עובדים על זה עכשיו, זה לוקח טיפה זמן...

לרגע נתנאל לא יודע מה לומר. הצלמים מקליקים את תמונותיהם של הנוכחים. רק שירה מסרבת להצטלם. היא מסובבת את גבה. כשהצלם הצעיר מתגנב ומפתיע אותה מקדימה היא מרימה את דף הנייר שבידה, עליו כתבה את המניפסט ומסתירה את פניה. זאת היא תמונתה היחידה. בחורה צעירה שפניה מכוסות על ידי דף נייר. הצלם הצעיר מבחין בכלה, שעומדת עדיין בקצה החדר, איפה שהציב אותה נתנאל

הצלם הצעיר

את הכלה

הכלה מהנהנת בראשה. הצלם הצעיר מתקרב ומצלם אותה בעוד היא פוסעת כמה צעדים זהירים לכיוונו. הוא מצלם גם את **אמנון**. **נתנאל** שעמד עד עתה בצד החדר ולא הגיב, ניגש ל**אמנון**, שיושב על הרצפה ומצמיד את האקדח שלו לראשו. שרירי פניו של **אמנון** נמתחים מבהלה וזעם.

נתנאל

(פוקד על הצלמים) צלמו את זה

הצלמים, נראים מופתעים. **הילה** מתחלחלת.

הצלם המבוגר

אתה מסתבך, ברור לך...

נתנאל

(מתעלם מההערה, תוך שהוא ממשיך להצמיד את האקדח לפניו של **אמנון**) עוד, עוד, עוד..

נתנאל משחרר את הצלמים בתנועת יד. **יותם** מוביל אותם אל דלת היציאה. על המפתן המסדרון הוא נעצר

יותם

(בלחש) מה קרה לצלם של החתונה?

צלם מבוגר

הוא בסדר

יותם פותח את הדלת. הצלמים יוצאים.

54. פנים, לילה, שירותים בלובי של מגדל דויד.

מול מראה רחבת ידיים **ירון** פושט את הבגדים שלבש בבית אמו מקפל אותם ומכניס אותם לתיק. הוא מוציא מהתיק מדי שוטר כהים. **ירון** לובש מול המראה את מכנסי השוטר, מביט בעצמו, לא עומד בפיתוי, משעין את עצמו על הכיור ומרים ומוריד את גופו בעזרת זרועותיו. הוא סופר לעצמו בקול: אחת, שתיים, שלוש. בפעם הרביעית נשמעת חריקה. סדק נוצר בין הכיור לכיר. **ירון** בוחן את הסדק בדאגה

ירון

י.ו....

ירון מתבונן סביב כמו ילד שעשה מעשה אסור, לובש במהירות את חולצת המדים ויוצא.

55. פנים, לילה, הלובי של מגדל דויד

ירון נכנס אל אולם רחב ידיים, שם עומדים כבר חבריו ליחידה, לבושים כולם במדיהם הכהים. ירון חובק בזרועותיו את דני, שלומי, אמיר ושאר השוטרים. לפתע הוא מבחין באריאל, גם הוא עומד בין כל שאר השוטרים בלובי, לבוש בבגדים אזרחיים ועל ראשו הקרח כובע אפור של היחידה.

ירון

(לאריאל) מה אתה עושה פה?

דני

אריאל היה פה ראשון. לפני כולם.

אריאל מחייך בגאווה. מישהו מהשוטרים צועק: "תידרוך" וחברי היחידה מתחילים לעזוב את הלובי. אריאל מביט בירון אבל ירון מתעלם ממבטו. אריאל מתקרב אליו עוד קצת אבל ירון מוסיף להתעלם.

אריאל

אני לא יפריע, אני נשאר רחוק

ירון מעיף חצי מבט אבל לא עונה. רק שוטרים אחדים נותרו עדיין בלובי, השאר כבר עזבו לחדר התידרוך

אריאל

(בקול שקט) הייתי אצל העורך דין. חתמתי על הכל

ירון

(מסובב את ראשו אל אריאל ומביט בו בריכוז) כל הכבוד גיבור

אריאל

(לוחש בעודו מחבק את ירון) הניתוח ביום שלישי

ירון

(ניתק מאריאל) אני הולך לתדרוך

ירון מתרחק ונעלם מאחורי הקיר. **אריאל** נותר בודד באמצע הלובי הריק. הוא מביט סביב, רואה שאין איש, מוריד את כובע המצחייה ומעסה את קרקפתו הקרחת.

56. פנים, לילה, מסדרון שמחוץ לחדר החטופים

שירה עומדת לבד במסדרון, מחוץ לחדר בו מוחזקים החטופים ושומרת. **יותם** יוצא מהחדר אליה

יותם

אני אחליף אותך

שירה

תשים לב, יש הרבה רעשים בחוץ. הצלחתי לספור לפחות עשרה קולות

יותם

זה אומר שיש הרבה יותר

שירה נכנסת לחדר.

מיכאל

מה קורה בחוץ?

שירה

שום דבר.

שירה צועדת לפינת החדר ושמה על ברכיה את המגאפון. שתיקה

אמנון

(לבתו) **הילה**... (מסמן בראשו על **נתנאל**) הוא לא צריך אותך פה
(ל**מיכאל** בקול פיקודי) תגיד לו שיתן לה ללכת... יש לה בעל שמחכה לה...

הילה

(ניגשת ל**מיכאל**) אני נשארתי...

מיכאל לא יודע מה לעשות. הוא מרים גבותיו, מביט בעודד שיושב לידו, אחר ב**נתנאל** שמחייך אליו חיוך משועשע. שתיקה. **הילה** הכלה קרבה אל אביה

הילה

אתה צמא?

הילה ניגשת ולוקחת קנקן מיץ, זורקת חצי מבט אל נתנאל, מוזגת מיץ לכוס, קרבה לאביה, שידיו קשורות, ומשקה אותו

המיליארדרית המבוגרת

(בחצי קול, להילה) אפשר?

המיליארדר הקרח

(בתנועת ראש, כמעט בלי מילים) לי גם

הילה משקה את השלושה. שירה מביטה בה. שתיקה

מיליארדר קרח

(לנתנאל) סליחה... יש פה טעות... אנחנו זה לא האנשים שאתה מחפש. אם היית יודע כמה אנחנו תורמים כל שנה לנזקקים, לבתי חולים, לאוניברסיטאות, לשלום... לכמה משפחות אני באופן אישי נותן עבודה...

אמנון

(קוטע אותו, בקול רוגז) מה זה הקשקוש הזה? ילדים אינפנטילים שחיים על חשבון ההורים. משחקים באקדחים. ועוד כמעט רצחו את הצלם הזה, בחור ישר פי אלף מהם...

מיליארדרית מבוגרת

(לאמנון) אולי תהיה בשקט...

אמנון

(מסובב אליה לשנייה את ראשו ומיד ממשיך. לנתנאל) אתה תינוק רוצח. אחד כמוך היית סוגר במכלאה לכל החיים... ואתה, (פונה למיכאל) אין לך מה לעשות בגילך חוץ מלשחק עם הבן שלך...? אין לך עבודה?... מי אתם?...

שירה חוצה את החדר בכיוונו של אמנון ונעמדת מעליו. הוא משתתק. היא מניפה אגרוף ומקרבת אותו

בתנועה חדה לפניו. **אמנון** נרתע ומסובב את הראש. משם היא עוברת לשני האחרים. גם אותם היא מבהילה עם האגרוף. שירה מוציאה את המטפחת שעוטפת את שערה בקוקו ודוחפת לאביה של הכלה לפה. שתיקה.

שירה ניגשת לפינה השנייה של החדר. **נתנאל** מוזג מים לכוס פלסטיק ומביא ל**מיכאל**. **מיכאל** מניד לו בראשו אבל שותק. **נתנאל** מתרחק

מיכאל

(בשקט לעודד) אתה מבין מה עומד לקרות פה?

עודד

(בשקט) כן... אני לא מפחד

מיכאל

תשאר כל הזמן לידי.

(מושיט לעודד את המים שקיבל מיותם) קח, תשתה...

הכלה יושבת ליד אביה וחובקת את כתפו. היא מצמידה את פניה לפניו. הוא ממלמל המהום קצר ולא ברור. הכלה קמה על רגליה

הכלה

(לחוטפים) אבא שלי אומר שמי אתם בכלל?

תינוקות שחצנים עם שיגעון גדלות שחושבים שהם יודעים לנהל את העולם.

עושים מהפכות בשביל פועלים ששונאים אתכם כי הם יודעים שהם מגעילים אתכם.

שירה מתייצבת מול הכלה הגבוהה ממנה בהרבה

שירה

תשתקי חזיר.

את לא אדם את כלה.

אין לך ראש, יש לך תסרוקת,

אין לך פנים יש לך מייק אפ,

אין לך שדיים יש לך חזיית תחרה תואמת,

אין לך גוף, יש לך שמלה שאת מוכנה להרוג ולהיהרג בשבילה

היא מתיזה מכוס מיץ שלידה על שמלתה של הכלה ומכתימה אותה

שירה

זה גודל האישייות שלך. זה הדבר הכי אישי שקרה לך ויקרה לך בחיים,
ואם במקרה תצאי מפה חיה, רק תמשיכי למות. תמשיכי לדכא את העבדים
במפעלי המלח של אבא שלך, ולהיות עבד בעצמך, הבת של האבא
והאישה של הבעל והאימא של הילדים והמאהבת של מישהו...

שירה מרימה לעברה של הכלה את אגרופה ומאיימת עליה, מנופפת בו ליד פניה, ממש כמו שאימה על
אביה ועל שאר החטופים, אבל הכלה לא מסובבת את הראש ולא נרתעת.

הכלה

אני לא מפחדת ממך, גמדה. המשטרה תציל אותנו ותהרוג אתכם.
ואם במקרה רק תגמרי בכלא, תשתחררי עוד עשרים שנה,
מסכנה, מכוערת, בלילות תחלמי להיות כמוני.

המיליארדרית המבוגרת מצמידה את כפות ידיה האזוקות ומוחאת שלוש פעמים כף לדברי הכלה. **שירה**
שולחת יד, ופורעת את התסרוקת המעוצבת של הכלה. אלא שהכלה מוסיפה לעמוד ולהביט בה ללא חשש.
שירה מושיטה את ידה וספק דוחפת ספק חשה במלוא כף היד, את בשר פניה ועורה החלק של האישה
הצעירה הזאת. היא חוזרת לפינה השנייה של החדר. שתיקה. **שירה** תופסת מגאפון שעל אחד השולחנות
וצועקת

שירה

שוטרים אתם לא האויבים שלנו. שוטרים גם אתם מדוכאים.
שוטרים אתם לא האויבים שלנו. שוטרים גם אתם מדוכאים.
שוטרים אתם לא האויבים שלנו. שוטרים גם אתם מדוכאים.

57. פנים, לילה, חדר צדדי במגדל דויד

שוטרי היחידה מקובצים בחדר צדדי במגדל דויד. הצלם הצעיר מחזיק בידו את חבילת התמונות שצולמו.
השוטרים מסתדרים במעין שורה ומעבירים ביניהם את התמונות כמו שמעבירים תמונות משפחה. **ירון**
מדפדף ומגיע לתמונת ראש של **נתנאל**, מצביע על התמונה באצבעו, נוגע בפניו של **נתנאל**

ירון

הבן זונה הזה לא ערבי

ירון מדפדף אל תמונתו של **יותם**. מצביע על התמונה

ירון

וגם הבן זונה הזה לא ערבי. (מצביע על תמונתו של **עודד**) גם זה לא. (וכשהאצבע מגיעה ל**מיכאל** הוא אומר) וגם הזקן יהודי.

ירון מגיע לתמונתו של **אמנון** יושב, כפות על הרצפה

ירון

(ל**אמיר** שעומד לידו) זה לבד שווה שלושה מיליארד

אמיר

ספרת?

ירון

זה **דני** אמר

ירון מוסיף לדפדף. **אמיר** תוקע בידו את התמונות בה מצולמת הכלה. **ירון** סוקר את תמונותיה של הכלה. הוא מדפדף אותן ומגיע לתמונתה של **שירה**, תמונתה היחידה, דף הנייר מכסה את פניה. הוא מתעכב מול התמונה, תמונה משונה. הוא בוחן אותה וניגש אל הצלם הצעיר

ירון

(לצלם) מה זה הדף הזה?

הצלם הצעיר

(מושר בכתפיו) לא יודע... דף שלה...

ירון נועץ שוב מבט בתמונה. **הקצין** נכנס לחדר וחולף ליד **ירון**

הקצין

(ל**ירון**) מה שלום אישתך?

ירון

בסדר

הקצין

רוצה שאני אשלח אותך אליה?

ירון

היית מת

ירון מתיישב לצד שאר השוטרים על הרצפה. אחד השוטרים תולה על הקיר את תמונותיהם של הנוכחים בחדר, בטור אחד החטופים ובשני החוטפים. **הקצין** מעיף מבט בתמונות

הקצין

איפה הבחורה?

ירון קם ומראה בידו את תמונתה של **שירה**

הקצין

תלה אותה על הקיר

ירון תולה את תמונתה של **שירה**, מתחת לשאר התמונות של החוטפים, בתחתית הטור. הוא מוודא שהיא ישרה, אחר שב ומתיישב על הארץ. **הקצין** מצביע על תמונתו של **נתנאל**

הקצין

נתנאל, הבן של השופט המחוזי **ברנר**, חבר בקבוצת המאבק הסוציאליסטי, (עוצר לרגע. שם הארגון לא מוכר לו.) מעצרים בהפגנות לא חוקיות, הוא זה שנותן הוראות... בו תירו אם הוא יורה בכם

הקצין מצייר איקס על התמונה של **נתנאל**. הוא מצביע על תמונתו של **יותם**

הקצין

יותם, זה המלצר שירה בצלם... היה בצנחנים... מ"מ... תנטרלו אותו ראשון.

הקצין מצייר איקס על התמונה של **יותם** ומצביע על התמונה של **מיכאל**

הקצין

מיכאל, פעיל בתנועת "אוואנגרד", תנועה של קיצונים, לפני הרבה שנים. מעצרים, חקירות. מוכר.

הקצין מצייר איקס על תמונתו של **מיכאל** ומצביע על **עודד**

הקצין

עודד, זה הבן של המבוגר. כל מיני פעילויות... נגד הגדר, תנו לחיות לחיות...
(כל מיני) שטויות

הקצין מצייר איקס על תמונתו של **עודד** ומצביע על תמונת של **שירה**

הקצין

לא יודעים מי זאת

הקצין משתהה לשנייה כמנסה להבין איך יצייר איקס על פניה המוסתרות ולבסוף משרבט איקס על התמונה כולה. תשע תמונות תלויות, חמש מהן מסומנות באיקס.

הקצין

יש לנו פה מחבלים. לא ערבים. יהודים. (עוצר רגע ומביט בפני השוטרים)
(ממשיך) בפנים יש לנו חטופים חשובים מאוד ... עמודי הארץ... אנשים
שמחזיקים לנו את המדינה.
(הוא משתק רגע וממשיך),
הטרוריסטים (הוא מצייר חמש נקודות על הלוח), 1,2,3,4,5-
חמושים, אלימים וחובבנים.
(הוא מצייר את המסדרון ואת ארון החשמל) מסדרון, צמוד לקיר, חשמל, פריצה, מגע,
אש-אש-אש-אש על כל מי שעומד, כל מי שצעיר, חוץ מהבחורה היפה בלבן. זהו.

תם התדרוך. השוטרים שעל הרצפה קמים ממקומם, לוקחים כל אחד תפוח מתוך ארגז תפוחים גדול
שעומד על שולחן ויוצאים מהחדר. **ירון** נעמד ליד החלון ומביט החוצה. חושך, כמה אורות רחוקים, כמה
דמויות מטושטשות. הוא מסובב את ראשו אל **שלומי**, האחרון בין השוטרים שעדיין נשאר בחדר

ירון

יש לי הרגשה רעה... אני לא מצליח לתפוס את **נילי**... והיא צריכה כל רגע ללדת...

שלומי

היא תסתדר גם בלעדיך

שלומי וירון מביטים זה בזה, מבינים שניהם את משמעותה האפשרית הנוספת של התשובה של **שלומי**.

ירון

תהיה לי בת שלא תכיר אותי

הוא משתתק. **שלומי** שולף תפוח מהארגז וזורק על **ירון** תוך צעקה

שלומי

רימון!

ירון תופס, וזורק את התפוח מיד דרך החלון.

שלומי

בוא

ירון

תן עוד אחד... רימון

שלומי

(תוך שהוא שולף תפוח וזורק) רימון! (ומיד שוב) רימון!

ירון תופס את שני התפוחים וזורק אותם בזה אחר זה דרך החלון.

שלומי

בסדר?...?

ירון מהנהן, אבל ניכר בו שהוא עדיין מוטרד. **שלומי** עושה עוד צעד אל הדלת, נעמד על המפתן ומסתובב

שלומי

(**לירון** בקול גבוה, מחקה את קולה של **שירה** במגאפון, ומניע את מותניו בתנועה

חצי מינית) שוטרים גם אתם מדוכאים, שוטרים גם אתם מדוכאים

ירון לא מגיב. **שלומי** חוזר על החיקוי. **ירון** מחייך.

58. פנים, לילה, החדר בו מוחזקים בני הערובה.

ארבעת החוטפים הצעירים עומדים בפינת החדר שעונים על הקיר. **מיכאל** יושב על הרצפה בפניה השנייה.

הכלה נשענת על קיר ומעשנת סיגריה. מבחוץ עולים רעשים של רכבים שמגיעים, קולות של גברים, המשטרה נערכת לפעולה. **מיכאל** מוציא סיגריה ומדליק אותה. הוא שואף מהסיגריה, מכחכח בגרונו ומסמן ל**עודד** שיבוא לעזור לו. **עודד** מוזג כוס מים, קרב אליו

עודד

קח אבא

מיכאל

(בלחישה) **עודדי, עודדי**

עודד מתכופף ונצמד אליו

מיכאל

(לוחש) **עודדי**, החיילים הולכים להרוג אותנו...

עודד לא עונה

מיכאל

הוא, לא יקרה לו כלום... ואנחנו נמות... בוא נרוץ עכשיו אני ואתה מחוץ לדלת.

עודד שותק. ניכר בו שהוא מהסס.

מיכאל

דדי, תקום עכשיו אחרי, תתקרב לדלת, ונרוץ

יותם שעמד בצדו השני של החדר קרב אליהם

יותם

(בקול חשדני) קרה משהו?

עודד מלמל: "כלום". **יותם** נועץ בשניים עוד מבט ומתרחק חזרה לקצה השני של החדר. **מיכאל** מביט בבנו, שעומד, קפוא, חש את מבטו של אביו. הוא מסובב את ראשו אל **מיכאל**.

עודד

(בקול שקט) אתה אפס

הוא מסובב את גבו אליו ומתחיל לצעוד במופגן לקצה השני של החדר, הרחק מהדלת, לכיוונם של שאר בני הקבוצה. **מיכאל** מביט בבנו המתרחק. הוא קם, צועד במהירות לכוונו ודוחף אותו מאחור, לא דחיפה חזקה במיוחד, אבל מספיק בשביל **עודד** שמאבד את שיווי המשקל, מועד וכמעט נופל. **עודד** מסתובב מלא תדהמה וכעס אל אביו. **נתנאל ויותם** נזעקים לשם

יותם

מה קורה?...

מיכאל ועודד לא עונים

נתנאל

זה די ברור מה קורה פה, נכון?...

מיכאל

כן, זה די ברור. עוד שתי דקות כולנו מתים. אתם לא שומעים את הרעשים בחוץ? אני מת, את מתה, אתם מתים. עכשיו אתם זורקים את האקדחים ויוצאים אחרי החוצה

נתנאל, יותם ושירה מביטים בו ולא עונים. חצי שניה של היסוס באוויר.

מיכאל

(מעודד מההיסוס) **נתנאל** תקשיב לי... בתור מת אף אחד לא ישמע אותך... בוא איתי, נצא יחד החוצה, יעשו לנו משפט...

מיכאל מושיט את ידו ל**נתנאל**. **נתנאל** מביט ב**מיכאל** ושותק

עודד

(קוטע את הדממה בקול חד) היי

כולם מפנים את ראשיהם אל **עודד**. בתנועה חטופה הוא מרים את האקדח ומצמיד אותו לראשה של הכלה. ואז מסיט אותו לראשו של המיליארדר הקרח ויורה. המיליארדר נופל מת. הכלה נשכבת על אביה כמוכנה לגונן עליו וצורחת. **עודד**, חולצתו מוכתמת בדם, דם השפריץ גם על פניו. מביט ב**שירה**. **שירה** מסיטה את מבטה אל **נתנאל**. **יותם** שולח יד לקחת מעודד את האקדח והוא לא מתנגד, נותן ל**יותם** לקחת את האקדח כאילו אין לו רצון משלו. **מיכאל**, פניו חיוורים, ניגש ל**עודד**, מניח יד בזהירות על כתפו

מיכאל

אתה רועד

מיכאל חובק את כתפו של בנו. **נתנאל** מביט באב ובבן ובגופה. פניו חיוורות. הוא נראה המום. **מיכאל** מחבק את **עודד**, מתחיל לנוע עימו אל דלת היציאה

יותם

תתרחק מהדלת

יותם מרים מעט את אקדחו. **מיכאל** נעמד במקום, מהסס, ואז מסתובב. הוא מוליך את **עודד** לכיוון הפוך, אל פנים החדר, מושיב אותו מאחורי השבויים, כך שיהיה קשה לירות בו, ומתיישב בצמוד אליו.

יותם

(לנתנאל) אתה יודע שאני איתך עד הסוף

נתנאל לא עונה. הוא מרים את מבטו ומחפש את עיניה של **שירה**.

נתנאל

מה לעשות עכשיו?

שירה פוסעת לקצהו האחר של החדר, היכן שנמצאים החטופים, **מיכאל** ו**עודד**. היא נעצרת ליד **מיכאל** ו**עודד** הרכונים לצד הכלה. **מיכאל** עוטף את **עודד** בחיבוק. היא מתכופפת ומרימה את המגאפון שעל הארץ. כשהמגאפון בידה, **שירה** ניגשת ל**נתנאל**. היא מחבקת אותו ולוחשת

שירה

אהובי

נתנאל

(כמעט בלחישה, מביט בעיניה) בואי נעזוב הכל ונלך

שירה מביטה ב**נתנאל**. נדמה שמילותיו העבירו בה כמעט מין רעד פנימי. היא משתהה מולו, פניהם קרובות, ואז ניתקת, המגאפון בידה, פוסעת לקצה החדר, לדלת הסגורה המובילה למסדרון, היא פותחת אותה לכדי חרך, מרימה את המגאפון אל פיה

שירה

(כמדברת באמת אל השוטרים)

שוטרים, אנחנו זה לא האויבים שלכם. שוטרים אתם גם מדוכאים

שלא כמנהגה, **שירה** עוצרת אחרי שאמרה את המשפט הזה, מוציאה מכיסה דף נייר ומתחילה להקריא למגאפון את המניפסט שכתבה, זה ששמענו בבית הוריה. היא מקריאה אותו בטון דיבורי יותר כמנסה שבאמת יגיע אל מאזיניה. קולה בוקע מהמגאפון רם וברור. חושך מוחלט נופל במכה. שומעים דלת נפרצת, הלמות רגליים שועטות, קולות עמומים של יריות באקדחים עם משתיקי קול, ושלוש ארבע יריות רגילות. אחר כך דממה. וקול דק וחרישי של גניחה. מישהו מדליק את האור. מלמטה, מגובה הריצפה, אנחנו רואים את פני אחד הלוחמים, משקפיים מיוחדות לראייה בחושך מסתירות את פניו. הוא מוריד את המשקפיים. זהו **ירון**. **ירון** מביט אל הרצפה. לרגליו, ליד הכניסה לחדר, מוטלת גופתה של **שירה**. הוא מתבונן בה. סוקר את פניה. מבטו משוטט אל עומק החדר שם מוטלות גופותיהם של **נתנאל** ו**יותם**. בקצה החדר, **ירון** רואה את אחד השוטרים מכוון את המקלע שלו ל**מיכאל**, שישב צמוד ל**עודד** וסוכך עליו. **מיכאל** מתרומם בזהירות מאחורי השבויים, ידי מורמות, כתפו מדממת. **עודד** עדיין ישוב על הארץ, נראה המום. "בוא", **מיכאל** מסמן ל**עודד**, עוזר לו בעדינות לקום. השוטרים כובלים את **עודד** ו**מיכאל** זה לזה, יד ביד באזיקים. ושוב הוא מביט ב**שירה**. קצין היחידה ניגש ל**אמנון** ומתיר את ידיו. **אמנון** קם ומושיט את ידו בלחיצת יד מלאת חשיבות עצמית לקצין. זה אחר זה רואה **ירון** את השוטרים ניגשים לעברו של **אמנון** והוא לוחץ את ידיהם. ביתו, הכלה עדיין יושבת המומה על הרצפה.

אמנון

(בגעה) הילה

הכלה נעמדת ולוחצת גם היא את ידי הלוחמים, שנעמדים בתור לקבל את לחיצת ידם של המיליארדר ובתו. אחד השוטרים מסייע למיליארדרית המבוגרת לקום ממקומה ומגיש לה כוס מים. היא חוצה את החדר. מבטו של **ירון** שב אל פניה של **שירה**. שני שוטרים, **דני** ו**שלומי**, מסובבים את גופותיהם של **נתנאל**, **יותם**, ו**שירה** כדי לוודא שהם מתים. **ירון** מביט בהם בשעה שהם עושים זאת. הם מסובבים את גופתה של **שירה** המוטלת על פניה, אחר מניחים לה לשוב וליפול. היא נוחתת על צידה, פניה חצי גליוות-חצי מוסתרות. **ירון** שותק, עומד מעל גופתה של **שירה**. השוטרים מוליכים את **מיכאל** ו**עודד**, אזוקים זה לזה, יחד מחוץ לחדר. הם חולפים בצמוד ל**ירון**. **ירון** מרים את ראשו אל האב והבן, מפנה מבטו אל חבריו ליחידה שלוחצים את ידי הכלה ואת ידי אביה העשיר, אחר שב ומשפיל מבטו אל הגופה. הוא בוחן היטב את פניה של **שירה**, נדמה לו שהיא עדיין חיה. שנייה לפני הסוף, עוד רגע תמות, עוד נותר בה איזה שבריר אחרון של חיים, עיניה פקוחות, והיא מביטה בו כשם שהוא מביט בה. נדמה ששפתיה רוטטות. הוא מסתכל ושותק. **אריאל** נכנס לחדר. חלוש מתמיד, נדמה שגם הוא נוגע במוות. כובע היחידה על ראשו, וגם אפוד ריק

מתחמושת שעטה על עצמו. **אריאל** ניגש אל **ירון** מבלי שזה ירגיש בו ומחבק אותו מאחור.

אריאל

אני ואתה זה יותר ממשפחה. תמיד נהיה ביחד

ירון שותק, לא מגיב, עדיין מביט ב**שירה**. קצין היחידה ניגש אל **ירון**.

הקצין

ירון התקשרו להודיע שאישתך נכנסה לחדר לידה.

ירון מביט אל הקצין ומהנהן קלות לאות ששמע. הוא רוכן, כורע אל עבר **שירה**, מביט בפניה. עווית קלה חולפת על שפתיה. היא דוממת. **אריאל** מביט בו, וגם הוא משפיל את עיניו אל פניה של **שירה**

אריאל

(בקול רפה וחלוש) אני לא מרגיש טוב

ירון מסובב את ראשו מפני **שירה** אל פניו של **אריאל**, מביט בו במבט ארוך, נדמה שמחשבות רבות חולפות בראשו.

ירון

להתראות

ירון מניח בתנועה יבשה את הרובה בידיו של **אריאל**, נעקר ממקומו ויוצא, מותיר את **אריאל** עומד, בודד.

59. פנים, לילה המסדרון מחוץ לחדר החטופים.

ירון צועד במסדרון הריק. הוא יוצא אל רחבת המגדל. העיר נשקפת ממול. שחר מתחיל לעלות, אור ראשון של יום חדש. **ירון** צועד אל שער היציאה. פניו קודרות. הוא מוסיף ללכת, ואז נעצר, מהסס רגע, ומתיישב על המדרכה. הוא יושב בשתיקה.